

poletni **KORAKI**

Veselo na počitnice

Kdor se učenju posveča, se iz dneva v dan veča.

(Lao Tse)

Našim učencem, učiteljem, vzgojiteljem in staršem,

vsako leto ob zaključku šolskega leta tudi sam veliko razmišljam o svojih občutenjih, o dogajanju, uspehih učencev v šolskem letu in seveda o vsem, kar se dotika šole, vrtca in vzgoje mladih.

Zagotovo lahko rečem, da je bilo tudi to šolsko leto uspešno, le videti ga je potrebno iz različnih plati. Za nekatere učence je to konec neke osnovnošolske zgodbe, za druge morda celo začetek nečesa novega, boljšega in prijetnejšega. A šole se človek v življenju skoraj ne more izogniti. Vsi smo jo obiskovali in občutili dobro in slabo. In dobra šola niso samo ocene, je veliko več. So prijateljstva in skrite ljubezni, ki velikokrat ostanejo.

Na življenje glejte s pozitivne plati, bodite optimistični, veselite se življenja, prinašajte dobro v okolje, v katerem boste pogнали svoje korenine. Ne bojte se postaviti na stran šibkejših. Le to vas bo krepilo in vam vlivalo poguma in zavesti, da ste opravili nekaj izrednega, česar ne zmore vsak. Vedite, da šteje vsako prizadevanje za dobro. Sprejemajte in bodite sprejeti, odpuščajte in si odpustite, po neuspehih in padcih vstanite, pojdite naprej tudi, ko vas to nekaj stane. Življenje sprejmite takšno, kakršno je, z vsemi vzponi in padci, trenutki razočaranj in drugih tegob. Takšna je pač ta zgodba življenja.

Ob tej priložnosti pa seveda ni mogoče zaobiti pomembnih dosežkov učencev v letošnjem letu. Zlata priznanja, številna srebrna in bronasta niso dosežek in presežek samo za učence, ki jih bodo prejeli, ampak tudi za učitelje, ki smo nenehno sodelovali in dajali vsa svoja znanja in življenjske izkušnje. Veliko je bilo tudi dobrih športnih in drugih dosežkov. Na to smo vsekakor zelo ponosni.

Za uspeh in dosežene rezultate vam iskreno čestitam. Zahvaljujem pa se tudi vsem delavcem šole, ki so pripomogli k temu, da to veselje ob koncu šolskega leta lahko delimo z vami.

Želim vam dolge, tople, sproščene in brezskrbne počitnice, ki so pred vami.

Srečno do 1. septembra.

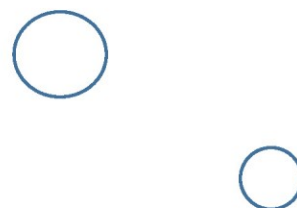
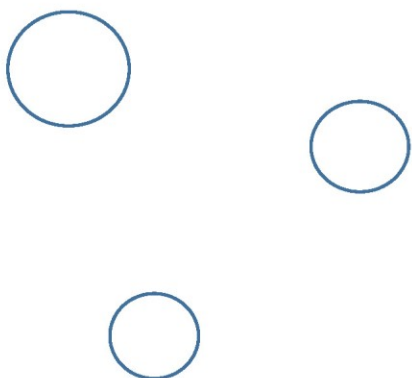
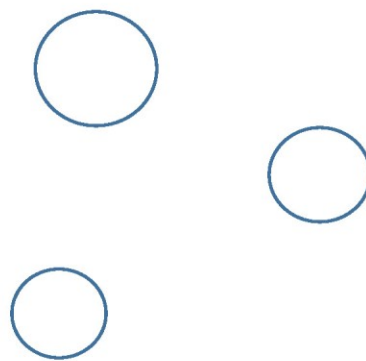
Vaš ravnatelj

16. rožnika 2016

mag. Mirko Žmavc, prof., spec.

Gusarska zabava v vrtcu Cerkvenjak

V torek, 14. 6. 2016, je bila v vrtcu zaključna prireditev, ki smo jo poimenovali: »Gusarska zabava«. Otroci so se skupaj z vzgojiteljicami oblekli v improvizirana gusarska oblačila ter se predstavili z različnimi točkami. Gusarji so peli, plesali, igrali in se zabavali. Na koncu so skupaj s svojimi starši okušali sadne napitke.

Marjeta Belna, vodja vrtca

Vrtec v naravi na Turistični kmetiji Firbas

V začetku meseca junija smo se skupaj z otroki starejše skupine Vrtca Pikapolonica Cerkvenjak in Vrtca Vitomarci s svojimi vzgojiteljicami tudi letos udeležili vrtca v naravi na Turistični kmetiji Firbas. Dogodivščina je trajala dva dni, ki pa sta še prehitro minila. Tema letošnjega bivanja na kmetiji je bila: OD ZRNA DO KRUHA. Otroci so spoznavali žita in si tekom bivanja, s pomočjo gospe Marjane Firbas, tudi spekli žemlje.

Prvi dan smo si skupaj z gospodarjem, gospodom Alojzom Firbas, ogledali celotno kmetijo in imeli možnost hraniti živali. Imeli smo srečo in smo si lahko od blizu ogledali ježevko z mladiči, ki so ravno takrat pritavali na kmetijo in si urejali gnezdo. Nato smo se odpravili na pohod, ki je potekal mimo več žitnih polj. Pot nas je vodila do Negovskega jezera. Vmes smo se ustavili tudi pri znamenitem Žigrtovem hrastu, katerega obseg meri nekaj čez šest metrov. Okoli njega smo s sklenjenimi rokami zaplesali in zapeli.

Posebno doživetje za otroke je bilo branje pravljice na seniku. Reševali smo tudi delovne liste, s katerimi so otroci utrjevali svoje pridobljeno znanje o življenju na kmetiji. Ogledali smo si kratek video, v katerem je bil prikazan postopek »od zrna do kruha«. Otroci so v spremstvu gospodarja tudi jahali konja, na kar so že zelo težko čakali. Gospodar nas je vse skupaj zapeljal tudi na traktorski prikolici.

Zvečer se je za otroke pričelo največje doživetje, na katerega so čakali že cel dan. Odpravili smo se na nočni pohod in otroci so si lahko svetili z baterijskimi svetilkami. Ko smo stali sredi gozda, je bila popolna tema in otroci so uživali v soju svojih svetilk. Za trenutek smo jih tudi ugasnili. Prav nikogar ni bilo strah, saj so, kot pravijo, zdaj že veliki otroci.

Dvodnevna dogodivščina se je zaključila in otroci so domov odnesli cel kup novih znanj in tudi prelepih spominov, ki jih bodo zagotovo obujali še dalj časa.

Vzgojiteljica Karmen Vimer

Mini maturanti

Starši in otroci smo se ob priložnosti vzgojiteljicam tudi zahvalili za njihov trud in jim poklonili skromna spominska darila.

Avtoportret, Žana Borko, 1. a

KONČUJEMO PRVI RAZRED! Veselimo se počitnic in komaj čakamo, da si odpočijemo po napornem šolskem letu. Načrtov za poletje je veliko. Naj vam jih nekaj zaupamo.

ŽANA: Veliko se bom igrala s sestrčno Tamaro. S starši gremo na morje.

NIKA: V počitnicah se bom z bratom kopala v domačem bazenu. Tudi na morje bomo šli.

AMADEJ: Bral bom, malo se bom tudi učil. Veliko bom zunaj na svežem zraku.

NELA: Mamici bom pomagala kuhati in peči pite. Igrala se bom z bratom Nejcem.

TADEJ: S teto Simono bova šla v Bioterme Mala Nedelja. Igral se bom.

NEL MARK: Doma imamo bazen, zato se bom kopal, kolikor se bo dalo!

JAN: Šel bom na počitnice k botri Saški v Dolge njive.

ŽAN: Šel bom na počitnice k prijatelju Nejcu, ki še obiskuje vrtec. S kolesom se bom vozil.

LAURA: Igrala se bom z barbikami in dojenčki. S starši bomo šli v toplice.

TJAŠA: Na morju bom plavala in se veliko igrala. Zjutraj bom dolgo spala.

JAŠA: Komaj čakam, da bom gledal risanke in igral igrice na računalniku.

ANŽE: Atiju in babici bom pomagal pri kmetovanju. Igral se bom s sestrico Niko.

ANA MARI: Zjutraj mi ne bo treba rano vstati. Dolgo bom spala, potem pa se bom igrala z bratom.

LANA: Učila se bom, brala in računala. S starši bomo šli na morje v Poreč.

SARA: Že zadnji dan pouka bova z mamo odpotovali na morje. Tega se zelo veselim, saj bo z nama šla tudi moja prijateljica.

ALISA: Mamici bom pomagala pri preoblačenju in previjanju dojenčkov dvojčkov.

GABRIJELA: Ukvarjala se bom z novim hišnim ljubljencekom, morskim prašičkom.

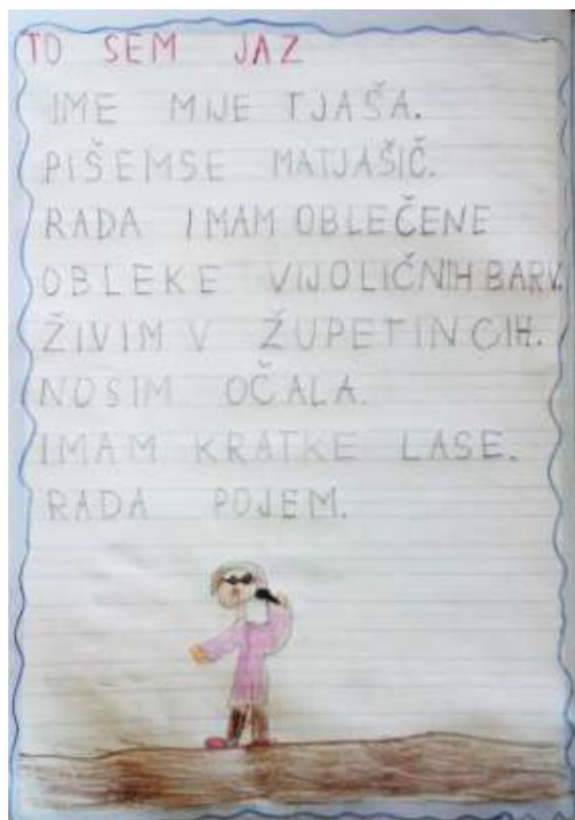
SOFIJA: Veliko se bom igrala s sosedovimi otroki, Amadejem, Aniso, Galom in Žakom.

ALEKS: Šel bom na počitnice k botri Vlasti. Mami bom pomagal obešati perilo in pomivati posodo. Tudi pri kuhanju bom pomagal. Kopal se bom v domačem bazenu.

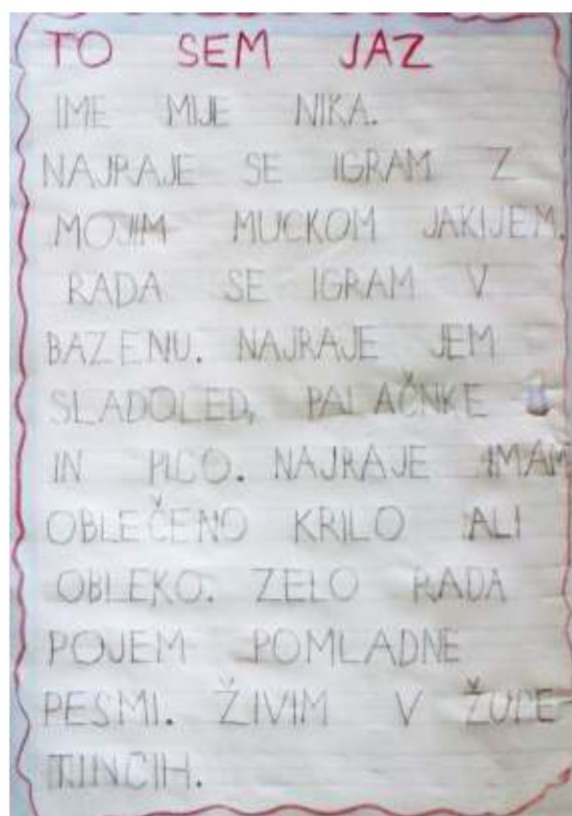
Za nami je leto, v katerem smo prvič sedli v šolske klopi. Naučili smo se pisati, brati in računati do 20. Skozi vse leto smo pridno obiskovali interesni dejavnosti Pravljična ura in Cici vesela šola. Sodelovali smo na vseh prireditvah šole. Vsi smo osvojili Bralno značko. Tudi na raznih tekmovanjih smo bili uspešni:

- 3. 2. 2016 - Naravoslovno tekmovanje Kresnička; tekmovalo je 16 učencev, bronasto Vegovo priznanje prejmejo: Nika Fekonja, Jan Kolarič, Žan Kolednik, Nel Mark Kocbek in Sara Stergar.
- 17. 3. 2016 - Matematično tekmovanje Kenguru; tekmovalo je 18 učencev, bronasto Vegovo priznanje prejmejo: Nika Fekonja, Žana Borko, Jan Kolarič, Amadej Furšt, Nel Mark Kocbek, Tjaša Matjašič, Lana Pernat, Sara Stergar, Gabrijela Žmavc.
- 6. 4. 2016 - Cankarjevo tekmovanje v znanju slovenščine; tekmovalo je 9 učenek, priznanje prejmejo: Nika Fekonja, Ana Mari Par, Gabrijela Žmavc, Tjaša Matjašič.
- 15. 4. 2016 – Cici veselošolsko tekmovanje; tekmovalo je 11 učencev, vseh enajst tudi prejme priznanje.
- 16. 5. 2016 – Medpredmetno tekmovanje Znam več z Lili in Binetom; tekmovalo je 13 učencev, za doseženo prvo mesto prejme majico Tjaša Matjašič, vsi tekmovalci pa prejmejo tudi priznanje in zapestnico z logotipom Znam več.

Nič več nismo sramežljivi, o sebi že znamo veliko povedati in tudi napisati. Ne verjamete? To so naši prvi, samostojni sestavki:

Tjaša Matjašič, 1. a

Nika Fekonja, 1. a

Učili smo se radi, a še raje smo ustvarjali in raziskovali. Delček tega si oglejte v naši fotogaleriji.

Velikonočni zajčki iz starih nogavic

Vazice iz odslužene steklene embalaže Fructalovih sokov

Travnik, Nika Fekonja, 1. a

Vremenski koledar, Nel Mark Kocbek, 1. a

Barvanje pirhov: Žan, Anže in Žana, 1. a

Pisane vrtavke starih CD-jev

Presenečenje za mamice ob dnevu žena

Zaključna ekskurzija; doživljajski park Vulkanija in učna pot ob Hodoškem jezeru

Učenci 1. a z učiteljicama
Viktorijo Caf in Sašo Pavlič

Mala likovna ustvarjalnica 1. in 2. b

Mravlja, risanje in slikanje s tušem,
Jakob Dizma Roškar, 1. b

Mravlja, risanje in slikanje s tušem, Zala Anželj, 1. b

Portret, risanje z ogljem, Jakob Dizma Roškari, 1. b

Portret, risanje z ogljem, Žan Janžekovič, 1. b

Skakanje s kolebnico, slikanje, Žan Janžekovič, 1. b

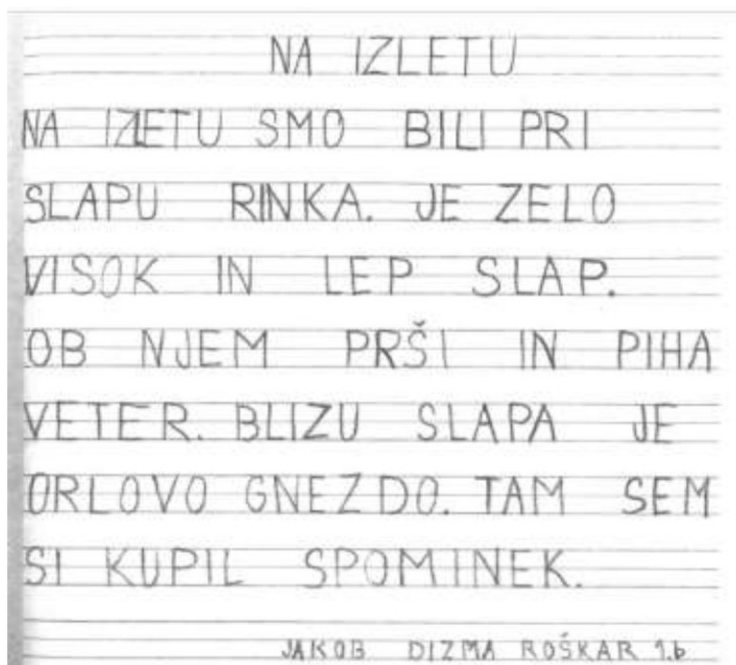
Z gibanjem skrbimo za zdravje, slikanje, Zala Anželj, 1. b

Portret, risanje z ogljem, Nika Kuri, 2. b

Portret, risanje z ogljem, Alina Pajek, 2. b

Moje počitnice

Jaz sem bil pri babici in sem se igral s prijatelji. Igrali smo se skrivalnice in še kaj. Pomagal sem pri delu. V hlevu sem hranil krave. Ponavadi v hlevu delata babica in dedek. Igral sem se s prijateljema Nikom in Žanom. Tam sem bil štiri dni in bilo mi je zelo všeč. Vozil sem se tudi s traktorjem.

Ko sem bil doma, sem gledal risanke. Bil sem tudi pri sosedu Roku. Igrala sva play station.

Vid Breznik Videtič, 2. a

Bil sem v Čatežu. Tam sem srečal sošolca Tijana. Drugi dan sva se vozila po toboganih in plavala. Potem so prišli valovi, zato sva se potopila in plavala pod vodo. Ko so ponehali valovi, sva šla spet plavat. Ponoči sva šla na mini disko. Tam so bili Batman, Spiderman in Superman. In potem smo plesali. Ko smo šli nazaj v hotel, smo se stuširali in smo šli spat. Drugi dan sva se šla spet kopat in se vozit po toboganih.

Gal Plohl, 2. a

Med počitnicami sem šla na smučanje. Prišla je tudi moja prijateljica Urška. Bila sem pri babici, drugo babico pa smo povabili na malico. V nedeljo sem gledala risanko. Babici sem pomagala pri opravilih, bratrancu Reneju pa sem pomagala za šolo.

Urška Štelcar, 2. a

Z mamo, atijem in bratom Tajem smo šli v Terme Čatež. Tam smo se kopali, plavali in potapljali. Z bratom sva se vozila po zelenem, modrem, belem in oranžnem toboganu. Srečal sem sošolca Gala. Ko sem šel domov, je Gal še ostal tam. Jaz pa sem moral domov. Doma sem gledal televizijo.

Tijan Lovrec, 2. a

Jaz sem bil v Švici, na obisku pri atiju. Potovala sva z vlakom. Vozila sva se zelo dolgo. Na vlaku sva tudi spala. Ko sva prišla, je to bilo presenečenje za atija. Bil je zelo vesel. Tam sva z mamo obiskala tudi njeno staro službo. V Švici smo šli v živalski vrt. Ati mi je kupil švicarsko masko.

Nik Kocuvan, 2. a

Jaz sem šel v toplice. Tam mi je bilo všeč. Tam sem videl tudi sošolko Julijo. Veliko sem plaval, se potapljaj in jedel kosilo. Vozil sem se po toboganu.

Bil sem tudi pri babici. Tam sem se igral z bratom Aljažem.

Aleksej Žižek, 2. a

Na izletu

Bili smo na izletu na Goričkem. Najprej smo si ogledali razstavo kamnov. Najbolj mi je bil všeč kamen olivin. Potem smo šli gledat krta Olija in njegovega pomočnika, kako sta delala jedi iz kamnov. Nato smo šli gledat film o Goričkem. Potem smo si šli po čelade. Gospa Lidija nas je peljala po vulkanu. Dobili smo 3D očala in nato smo vstopili na vlakec. Zelo nas je premetavalo. Zdelo se nam je, kot da smo v tunelu. Izstopili smo. Odložili smo čelade in očala. Že nas je čakal avtobus in odpeljali smo se v šolo.

Julija Zorko, 2. a

Z avtobusom smo se odpeljali v Vulkanijo. Zraven je bil muzej kamnin. Mi smo šli najprej v muzej. V muzeju smo videli risbe in kamnine. Potem smo šli v Vulkanijo. Tam smo si kupili kamne. Ogledali smo si, kakšne oblike so vulkani. Dobili smo čelade. Potem smo si šli ogledat 3D filme. Prvi film je govoril v nastanku Zemlje, drugi pa kakšen je Olijev dom. Tretji film smo si ogledali z vlakca.

Lana Vidovič, 2. a

Šli smo v Vulkanijo. V Vulkaniji smo se imeli zelo lepo. Všeč mi je bilo, ko smo se peljali v vlakcu in tudi film o Oliju. Oli je bober in je zelo prijazen. Na gradu smo si pogledali film o gradu in iskali zmajevo krono. Grad je imel zelo veliko sob. Na gradu smo si pogledali še veliko drugih stvari. Šli smo okoli Hodoškega jezera. Tam smo se ustavili in smo jedli.

Julija Toš, 2. a

Pišem

S penkalom pišem, pišem, pišem,

z brisalcem pa vse pobrišem.

Ko pa ura zazvoni,

brisalec in penkalo v peresnico odfrči,

jaz pa adijo, na kosilo.

Gaja Kovačec, 2. a

Kebab

Kebab je dober tako,
da se ga naješ, da počiš.
Jaz si ga vedno naročim tako,
da je pekoči.

Anisa Furšt, 2. a

Nastop

Včeraj smo imeli nastop za starše. Nastopali smo Žogico Nogico in Čarovničko Betko. Nastop je bil zelo lep. Starši so bili zelo veseli, ker smo se tako potrudili.

Jaz sem nastopala v Žogici Nogici. Igrala sem babico. Za svojo vlogo sem se morala naučiti veliko besedila na pamet. Na koncu sem se vse naučila in mama je bila ponosna name.

Katja Rodošek, 2. a

Opis sošolke

Ime ji je Laura. Piše se Draškovič. Obiskuje drugi razred. Stara je osem let. Ima dolge svetle lase in rjave oči. Rada nosi pisane majice. Zelo je suha. Velikokrat ima oblečene črne hlače. Ima sestro Adriano. Je moja najboljša prijateljica.

Nika Kuri, 2. b

Opis Klemna

Piše se Sovec. Star je sedemnajst let. Hodi v šolo za avtomehanika na Ptuj. Je visok in suh. Ima rjave oči in temne lase. Večkrat je oblečen v kratko majico in hlače. Rad nosi bele športne copate. V prostem času vozi traktor.

Žan Hauzer, 2. b

Malim so všeč

Malim so všeč grozne stvari
kot recimo volkodlak,
kot recimo zombi,
kot recimo nož.

Malim so všeč smešne stvari
kot recimo klobasica,
kot recimo avtopusek,
kot recimo luki tuki.

Malim so všeč čarobne stvari
kot recimo čarobna palica,
kot recimo čarovni prstan,
kot recimo čarovni avtobus.

Malim so všeč sladke reči
kot recimo lizika,
kot recimo sladoled,
kot recimo lučke,
kot recimo bomboni.

Nikita Rehak Friš, 2. b

Malim niso všeč

Malim niso všeč grozne stvari
kot recimo grozljivke,
kot recimo zmaji,
kot recimo, kot recimo ...

Malim niso všeč naravne stvari
kot recimo ptice,
kot recimo volk,
kot recimo, kot recimo ...

Malim so všeč levi
kot recimo Aleš,
kot recimo Lion,
kot recimo, kot recimo ...

Tomaž Vršič, 2. b

Svetlana Makarovič, Miška si kuje srečo (nadaljevanje zgodbe)

Potem se je miška kovaču zahvalila in odšla. Šla je k mlaki in pogledala vanjo, a sebe ni mogla videti, ker je bilo blatno. Šla je dalje in prišla do reke. Reka je tekla hitro in če bi miška skočila vanjo, bi jo takoj odneslo v stran. A miška tega ni vedela in je skočila vanjo. Reka jo je odnesla, ona pa ni mogla storiti nič. Potem se je spomnila. Prijela je svojo skovano srečo in prosila, naj jo kdo reši. In takrat je mala deklica stala pri reki. Ko je videla ubogo miško, ji je sklenila pomagati. Ko jo je reka odnesla do deklice, je ta postavila pred miško roko in jo ustavila. Dala jo je na kopno in odšla. Miška je šla dalje in srečala žabo. Ta ji je potožila, da nima doma. Miška ji je povedala za star mlin. Tam je veliko vode, je rekla žaba. Miška je pozabila pot, zato je prosila žabo, da ji dela družbo. Žaba je rekla, da lahko. Začela je skakati z lokvanja na lokvanj. Žaba je potem skočila tako visoko, da je miško odneslo v zrak in padla je na kopno. Žaba se je zasmejala, ko je skočila na lokvanj. Tedaj je prišla štoklja in žabo odnesla. V svojem gnezdu je žabo, ki ni imela sreče, pojedla. Miška je ostala živa in sama. Spomnila se je svoje družine. Šla je domov in jim pokazala svojo srečo. Niso ji verjeli, zato so poskusili. Vsi so si zaželeli, da jih ne bi več preganjal hišni maček. Čakali so teden in še več in ni jih več napadal. Od takrat so vsi srečno živeli do konca svojih dni. In mogoče še zdaj visi na steni sreča srečne družine.

Alina Peklar, 3. a

Tretješolci so o svoji zaključni ekskurziji zapisali najzanimivejša doživetja. Na izletu v Vulkaniji mi je bil najzanimivejše potovanje skozi predor.

Tomaž Breznik, 3. a

Na avtobusu sem sedel poleg sošolca Benjamina. Peljali smo se z nadstropnim avtobusom. V Vulkaniji smo ob ogledu filma lahko opazovali, kako je nastajal naš planet Zemlja in tudi pokrajina Goričko, kjer smo se takrat nahajali.

Tadej Kmetič, 3. a

V Vulkaniji smo spoznali delovanje vulkanov in zvedeli, kako je nastalo vesolje. Med potovanjem skozi podzemlje s podzemnim vlakom in peš nas je spremljal krtek Oli. V Olijevi kuhinji smo opazovali nastajanje kamnov. V trgovinici s spominki smo lahko kamne tudi kupili.

Katrin Borko, 3. a

Preden smo šli v tunel, smo dobili čelade. Ob prvem postanku v posebni sobi smo si ogledali film. Preden smo lahko nadaljevali pot, smo morali odgovoriti na tri Olijeva vprašanja. Po prihodu v dvorano smo dobili 3D očala, s katerimi smo gledali film o nastanku vesolja. Tudi mi smo bili poškrabljeni z vodo, ko so kamni in skale padali v vodo. Bližanje vodnih živali in dinosavrov nas je strašilo in smo se občasno zelo bali. Tudi navidezna vožnja z vlakom skozi predor podzemlja nam je nekaterim vzbujala strah.

Jan Kocuvan, 3. a

Po ogledu filma smo s čeladami na glavah odšli v predor. Najzanimivejši je bil del predora z umetno lavo. Peljali smo se z vozičkom.

Nickolas Klajnošek, 3. a

Po vstopu v stavbo Vulkanijo v Gradu na Goričkem smo odložili nahrbtnike. V avli stavbe je trgovinica s spominki in posebnimi kamni, ki smo jih nekateri tudi kupili. Na posnetkih televizijskih zaslonov smo lahko spremljali vsebine o vulkanih in krtku Oliju.

Ema Ploj, 3. a

Najbolj sem si zapomnil podatke o nastanku vesolja. Zdaj vem, da je bila najprej eksplozija, nato so se oblikovale zvezde in nazadnje planeti. Najprej je bil naš planet poln lave. Pred veliko milijoni let je neka velika krogla priletela skozi Zemljo. Zemlja je postala podobna današnjemu planetu, krogla pa je postala Luna.

Benjamin Žerdin, 3. a

Izpred Vulkanije smo se z avtobusom odpeljali na grad na Goričkem. O preteklosti gradu smo se

seznanili ob ogledu kratkega filma. Vodička nam je povedala tudi legendo o kraljični in kačji kroni. Pred ogledom gradu smo se razdelili v dve skupini. Naša skupina je ob postanku na vrtu gradu igrala igro z obroči. Igro so se igrali že prvi prebivalci gradu. Zmagali so petošolci. V eni izmed sob smo videli zmaja iz kartona.

Alisa Peklar, 3. a

Na gradu smo si ogledali le nekaj izmed 365 sob. Nekaj sob so preuredili v apartmaje za turiste. V parku pred gradom smo med čakanjem na druge skupine malicali.

Alina Peklar, 3. a

Nazadnje smo se ustavili pri velikem jezeru. Vodič, ki nas je vodil po poti okoli jezera, nam je povedal, da v jezeru živi vidra. Ob tabli, na kateri je razlaga o jezeru in živalih, sem v nizki travi opazil gozdne jagode. Po končanem ogledu jezera smo se v senci, do prihoda avtobusa, še posladkali.

Maks Vršič, 3. a

Na sprehodu okrog Hodoškega jezera sem zvedel, da je voda zelo čista. V jezeru živi vidra, okrog jezera pa tudi jeleni in divji prašiči.

Žiga Borko, 3. a

Plavalni tečaj v kopališču Mala Nedelja

Predzadnji teden pouka v tretjem razredu smo obiskovali plavalni tečaj. Po prihodu v terme smo se najprej preoblekli v kopalke. Pred vstopom do bazenov so nas pričakali plavalni učitelji. Razdelili so nas v skupine. Našo skupino je vodil učitelj Bernard, imenovali smo se Delfinčki. Zabavno je bilo plavanje, tunkanje in včasih tudi škropljenje.

Ema Ploj, 3. a

Po prihodu v kopališče smo se preoblekli v kopalke in nato stuširali. S plavalnim učiteljem smo odšli v olimpijski bazen. Učil nas je plavati žabico. Na začetku sem imel težave. Z učiteljevo pomočjo sem težave premagal. Zdaj sem že dober plavalec. Znam in upam že tudi skakati v vodo. Vsak dan nas je po plavanju čakal avtobus. Odpeljali smo se nazaj pred šolo.

Žiga Borko, 3. a

Iz Cerkvenjaka smo se odpeljali z avtobusom najprej v Vitomarce. Tam so se nam pridružili še učenci 3. b

razreda. Skupaj smo se odpeljali v Malo Nedeljo. V tečaju plavanja smo se učili plavati žabico, raketo in puščico. Najprej smo se na robu bazena naučili pravilne gibe. Naša skupina se je imenovala Morske zvezde. Čas v bazenu je hitro minil.

Tomaž Breznik, 3. a

Čarobna piščal

Za devetimi gorami in za devetimi vodami je bila v gozdu, v drevesnem duplu, skrita piščal. Vsi so jo iskali, pa je niso našli. Nekega dne je priletela ravno v tisto duplo lepa ptička. Vzela je piščal in z njo odletela visoko v nebo. Nenadoma ji piščal pade iz kljuna. Pristala je v košarici ljubke deklice Nine, ki pa tega sploh ni opazila. Ko je prišla domov, je videla prelepo piščal z rožnato pentljo in bleščicami. Nina je piščal pokazala svoji najboljši prijateljici Oliviji. Obe sta bili revni. Skupaj sta živeli v majhni hiški na jasi sredi gozda. Obe sta imeli radi glasbo. Nina je igrala kitaro, Olivija pa flavto.

Nekega jutra sta se zbudili že zelo zgodaj. Hitro sta pozajtrkovali kruh z marmelado in se odpravili proti Veliki vasi. V košarici sta imeli shranjeno čarobno piščal. Šli sta skozi tri gozdove, dva travnika in pet potočkov. V Veliki vasi sta videli zelo veliko ljudi. Odpravili sta se v gostišče. Vsi gostje so se pritoževali nad hrano. Nato sta šli v kuhinjo. Povedali so jima, da ni glavnega kuharja, ker je zbolel. Ker sta se Nina in Olivija spoznali na kuharstvo, sta prevzeli njegovo delo. Gostje so bili zelo zadovoljni s postreženo hrano. Za boljše vzdušje sta še gostom zaigrali nežno pesem. Gostje so jima dali denar za dobro kuhanje in igranje.

Nato sta se odpravili v bližnjo trgovino. Z denarjem, ki sta ga prislužili, sta si kupili lepi obleki.

Domov sta odšli po drugi poti. Na pol poti sta zagledali veliko jezero. Usedli sta se na kamen. Olivija je iz košarice vzela čarobno piščal in zaigrala. Naenkrat se je iz jezera dvignil velik grad iz draguljev. Nina in Olivija sta vstopili. V gradu je bilo vse prečudovito. Sredi dvorane sta zagledali tri glasbila, flavto, kitaro in violino. Potem sta spoznali še tri deklice. Hitro so se spoprijateljile. Igrale so nežne melodije in srečno živele. Piščal so postavile na najlepše mesto v gradu, kjer jo še danes lahko vidite.

Sara Krepša, 3. b

Resni ljudje in vila

Tam nekje, v pravljичnem gozdu je živila vila z imenom Jelka. Bila je čarobna vila. Nekega dne so v pravljичni gozd prišli resni ljudje in videli, kako se vile igrajo in smejejo. Bili so zelo presenečeni. Dejali so, da tu ne morejo ostati, ker je preveč hrupa in smeja. Ko so že odhajali, jih je zagledala Jelka. Ustavila jih je in jih povabila k igri. Povedali so, da se ne znajo in ne morejo zabavati. Jelka jih je prepričala, da so ostali z vilami. Kmalu so se začeli igrati in smejati. Spoznali so, da je to veliko bolj zabavno, kot pa biti resen.

Taja Pučko, 3. b

Naša hiša

Naša hiša stoji v Vitomarcih, ob glavni cesti nasproti šole. V njej stanujemo sestra, mama, ati in jaz. Ima trinajst prostorov. Ko vstopim v hišo, je na desni strani stopnišče in na levi stranišče. Ko pridem iz predsobe, so na levi strani dnevna soba, jedilnica in kuhinja. Zraven kuhinje je priročna shramba. Na desni strani imamo dve otroški sobi, kopalnico in spalnico. V kleti imamo shrambo, kuhinjo, spalnico in kurilnico.

Hiša je kvadratne oblike s prizidkom garaže na zahodni strani. Na vzhodni in južni strani je terasa.

Zgrajena je iz opeke, betona, lesa in železa. Je rumene barve.

V našem domu se vsi dobro počutimo.

Gašper Hanžel, 3. b

Moja pot od doma do šole

Moja pot se začne, ko stopim iz hiše. Do avtobusne postaje imam sto metrov in grem peš. Tam vstopim na avtobus. Pot pelje skozi vas Slavšina in Novinci. Cesta je večinoma ravna in asfaltirana. Na obeh straneh ceste je veliko stanovanjskih hiš, vinogradov in polj. Pot se nadaljuje skozi gozd. Prečka potok, ob katerem raste veliko zelišč. Ob koncu gozda zavijem desno. Kmalu zagledam šolo na desni strani, na levi pa sadovnjak.

Od doma do šole imam šest kilometrov.

Žan Repič, 3. b

Možiček med dimniki

Sem možiček. Ker sem zelo pisan, mi je ime Prtiček. Živim med dimniki na strehi v mestu. Nekega dne me je poklical pleskar. Prosil me je za pomoč, ker sam ni mogel popleskati velikega zidu. Pomagal sem mu. Rekel sem mu, naj si v tem času ogleda okolico. Ko se je vrnil, je bil zelo presenečen, ker je bil zid že popleskan. Bil mi je zelo hvaležen. Podaril mi je barvo in čopič ter odšel.

Domen Kokol, 3. b

Končni izlet

Na izlet smo se odpravili v torek. Z avtobusom smo se vozili približno dve uri. Najprej smo obiskali Logarsko dolino. Približali smo se slapu Rinka. Zaradi vode smo bili mokri in premraženi. Zanimivo mi je bilo Orlovo gnezdo. Tam smo si lahko kupili spominčke, razglednice, igrače, instrumente ... Nato smo nadaljevali pot do jame Pekel. Na avtobusu je bilo zanimivo. Nekateri so spali, igrali igrice, se pogovarjali ... Končno smo prispeli do jame. Učiteljice so kupile vstopnice. Odložili smo nahrbtnike. V jamo nas je spremljal vodič. Ko smo prišli v jamo, smo ob strani videli potoček. Vodič je ugasnil luč, da smo lahko videli, kakšna tema je v jami. Prehodili smo 186 stopnic. Vodič je povedal, da smo se povzpeli 44 metrov visoko. Po ogledu jame smo imeli še nekaj prostega časa za igranje, nakup spominčkov in sladoleda.

Potem smo se odpeljali proti šoli. Tam me je že čakala mama.

Ta dan mi bo ostal v lepem spominu.

Larisa Megla, 3. b

Izlet

Zjutraj smo se zbrali pred šolo. Z avtobusom smo se odpeljali na izlet. Ko smo prispeli v Logarsko dolino, smo se najprej najedli. Ogledali smo si slap Rinka. Ob slapu smo bili vsi mokri.

Izlet smo nadaljevali proti jami Pekel. Skozi jamo smo šli peš. Med potjo je vodič ugasnil luč. Bila je popolna tema. Ko se je luč prižgala, smo pot nadaljevali.

Ko smo prišli iz jame, smo se odpeljali proti šoli.
Mene in Polonco je pred šolo že čakal ata. Odpeljal
naju je domov. Bil sem utrujen in ko sem se umil in
povečerjal, sem takoj pobegnil spat.

Preživel sem lep dan.

Tomaž Ljubec, 3. b

Plavalni tečaj

Vtisi s plavalnega tečaja v Biotermah Mala Nedelja:

"Naučil sem se plavati."

"Plavalni tečaj je bil nepozaben."

"Naučil sem se skakati na glavo."

"Bilo mi je zelo všeč."

"Plavali smo tudi mrtveca."

"Upam, da bom na plavalnem tečaju dobil petico."

"Imela sem se super."

"Bil sem v skupini Pingvini."

"Všeč mi je bilo učenje skakanja na glavo."

"V tečaju sem se veliko naučila."

Učenci 3. b

Pomladanske rože

Deklico Mašo zanima,
kdo že navsezgodaj
rože ob gozdu zaliva.

Ali je to sosed Sonja,
ki je medicinska sestra
in zjutraj prihaja?

Je to sosed Tadej,
ki je policaj
in zgodaj vstaja?

Povedal ji bom
in tudi vam,
če seveda vas zanima:
zalivata jih tetka Pomlad
in gospod Črn Oblak.

Lan Prosič Vrbnjak, 4. a

Pust

Pust, pust, polnih ust,
maškare tu, maskare tam
in nihče ni praznih ust.

Žiga Žmavc, 4. b

Pustni torek

V torek zjutraj sem se našemila v muco. Mama mi je
še narisala brke na obraz. V šoli smo najprej
izdelovali maske, potem pa smo šli na malico. Po
malici smo se odpravili v krajši povorki do občine.
Spremljali so nas tudi kurenti. Po vrnitvi v šolo smo
imeli v telovadnici pustno rajanje in nagrajevanje
najlepših mask. Zelo smo se zabavali.

Danijela Pučko, 4. b

Bravo, Pero!

Zgodovina se zopet piše. Peter Prevc podira rekorde.
Sezona 2015/16 je bila za Petra Prevca odlična.
Čeprav sezone še ni konec, je osvojil vse, kar se je
osvojiti dalo. Vse tekme sem spremljal po televiziji.
Tudi tekme, ki so bile po enajsti uri. Sezono je začel z
2. mesta, a je bil že po 1. tekmi nepremagljiv. Zelo,
zelo sem spremljal novoletno turnejo. Čestitam mu,
da ima po tolikih tekmah sploh moč dvigovati
pokale. Pokal novoletne turnee (zlati orel) je tehtal
20 kg, jaz pa tehtam 5 kg več. Gledal sem tudi polete
v Viker ..., ker sem želel, da bo skočil (poletel) nov
rekord. Zmanjkalo mu je samo malo in to je 2,5 m. In
danes, 28. 2. 2016, je po Primožu Peterki tudi on
osvojil VELIKI kristalni globus.

Nejc Vršič, 4. b

Šola v naravi

Učenci 4. b razreda smo se v mesecu juniju udeležili
šole v naravi v Čatežu. Tam je potekal pouk z
izbranimi vsebinami, učenje plavanja, različne
športne aktivnosti, družabne in zabavne igre, ogled
indijanske vasi in izlet v Kostanjevico.

Učenci in razredničarka
Suzana Klasič

Ogled indijanske vasi in hranjenje ribic.

Uživanje v bazenu.

Potovanje po slovenski kuri

Jurij in Bongo sta se odločila, da si ogledata različne znamenitosti po naši domovini. Zelo sta se zabavala. Najprej sta se odločila, da gresta v Ljubljano. Na začetku se ni dogajalo prav nič, zato sta se malo dolgočasila. Obiskala sta Tromostovje, Prešernov trg ... A tedaj je nekdo zakričal, da je dete padlo z mostu. Najhitreje, kar se je dalo, sta se pognala z mostu proti otroku. Vsi trije so priplavali na obalo. Mesto jima je bilo zelo hvaležno. Razglasili so ju za častna someščana. Tedaj je Jurija prešinila ideja. Jutri ob zori greva na naš Triglav. In sta šla. Odpravila sta se na naš časti vreden slavn vrh. Spremljali so ju veverica in orla. Prispeli so na vrh Triglava. Vpisala sta se v Aljaževo knjigo. Odpravljali so se vzdolž vrha, a je Bongo hudo padel in krvavel. A svoje bolečine ni pokazal. Hotel je pokazati, kako je močan. Šla sta tudi v prelepi Piran. Ogledala sta si Tartinijev kip. Bongo je bil navdušen nad kipom violinista.

Juri Muri, tisti, ki je s hruške padel, in njegov črni prijatelj Bongo sta potovala po naši domovini.

Jurij in Bongo sta neustrašna in pogumna, tako kot Martin Krpan. On ni reševal svoje domovine. Reševal je Dunaj. S svojo hrabrostjo in plemenitostjo je rešil Dunaj pred uničenjem. Za tole plemenito dejanje mu je cesar ponudil svojo hčerko. A je ni sprejel, tako kot Bongo in Juri nista hotela postati slavna, želela sta le pomagati drugim. Takšen je bil tudi Martin Krpan.

Morda pride še kak junak, da reši našo domovino.

Lara Lovrec, 5. a

Naša domovina praznuje

Slovenija praznuje letos svoj 25. rojstni dan. Slovenija, naša čudovita dežela, nam že 25 let nudi dobre in slabe izkušnje in nam vedno znova zastavlja cilje.

Naša mati čudovito skrbi za nas. Daje nam tople domove in svoj jezik. Tako majhna državica v sebi skriva na tisoče naravnih lepot. Ena izmed lepot smo tudi mi, Slovenci. Zakaj bi tajili kje živimo in se izseljevali iz Slovenije? Uživajmo tukaj, dokler še lahko. Morda bomo tudi mi nekoč morali zapustiti to državo in bomo prisiljeni pešačiti kot begunci. Ne bomo več imeli toplih ognjišč, poznali bomo le še mraz in lakoto. Zakaj bi počeli to? Vsi begunci, ki prečkajo skoraj vse evropske države, so bili nekdaj srečni v toplem domu, zdaj pa jih preganjata zima in

mraz. Tone Kuntner je v pesmi Pojem ti hvalnico na zelo lep način izrazil, kako je ponosen, da je Slovenec, ponosen na našo domovino. Zakaj mladi zanemarjamo naš jezik? Vse več modernih najstniških besed je angleških. Je to res potrebno? S takšnimi dejanji bomo uničili naš materni jezik. V kolikor se bo to nadaljevalo, bodo naši pravnuki morda govorili tuji jezik. Davki, visoki računi in kazni, ki jih dobimo za vsako najmanjšo napako, nam bodo spremenili normalno vsakdanje življenje. Uničili bodo državljane Slovenije in pa tudi Slovenijo. Zahvala vsem našim izjemnim športnikom, ki s svojimi odličnimi dosežki ponašajo v svet ime ene izmed najmanjših držav. Tako majhni, pa vendar tako uspešni smo. Tudi naš pogum je brezmejen. Če bi bili šibki in plahi, zagotovo ne bi bili samostojna država. Ponosna sem, da sem Slovenka.

Za vse dobro bodimo ponosni, slabo pa pozabimo. Naša čudovita kokoška, VSE NAJBOLJŠE!

Pia Peklar, 6. a

Moja igrača govori!

Pripovedoval vam bom o čudežu, ki se je zgodil v moji sobi. Bil je deževen petek ... Ležal sem v moji sobi na postelji. Bil sem žalosten, ker se zunaj ne smem igrati. Deževalo je kot iz škafo, pa še veter je pihal, torej je lilo postrani. Gugalnica, drevesa, rože, ..., vse se je majalo od dežja. Nisem si mislil, da bo tako dolgočasno popoldne, dokler se mi je zazdelo, da sem slišal, da me nekdo kliče. Mame in atija ni bilo doma, torej me je poklical nekdo, ki ima zelo nizek in hkrati visok glas. "Tukaj, pod posteljo ...," se je spet slišalo. Šel sem pogledat pod posteljo. Tam sem zagledal igračo, ki se je premikala in GOVORILA!!! Bil sem v šoku! Velikem in dolgo trajajočem šoku. Kmalu sem se umiril in sprijaznil, da moja igrača govori. Ušpičila sva veliko traparij, ena izmed teh je bila naročilo pice. Igrača je imela zelo močan in odrasel glas, zato se je po telefonu slišalo, kot da govori odrasla oseba. Naročila sva pico z gobami, sirom, jajcem in šunko. Njami!!!. Aja, nisem vam še predstavil moje igrače, ki govori. Ime mu je Ted. Je rumeno-rjavi plišasti medvedek, ki je skozi svoje zanimivo, govorečo življenje postal filmska zvezda! Po njem so tudi posneli film TED. Posneli so tri dele, četrtega pa snemajo, zato je zdaj Ted v studiu. Nekega dne mi je celo omenil, da bi se želel tetovirati, vendar je to misel opustil. S Tedom sva sama šla v New York. Tam sva imela stojnico z "napovedovanjem" prihodnosti, prihodnost je

napovedoval moj govoreči prijatelj. Kaj vse si je izmišljal. Norost. In ljudje vse verjamejo. Zaslužila sva 169 470 €.

Ko sva prišla domov, se je Ted odločil, da nekaj dni še ostane. Lepo. Le kaj bova skupaj še ušpičila. Tako, zdaj pa počasi v posteljo. »Ted, lahko noč,« sem zazelhal.

Rene Zorman, 6. a

Trije prašički

V pokrajini z majhnimi grmički živeli so trije prašički.

Njihova mama jim naroči:

„Pojdite po svetu in si postavite hiške tri.“

Prvi pujsek gradi iz slame,
saj ni ubogal svoje mame.

Prišel je stari volk,
ki ga boel je levi kolk.

Imel je velik in prazen trebuh
ter siv kožuh.

Pujsku reče:

„Odpri mi!“

Ta pa pogumno odgovori:

„Vem, da ti ni dobro gledati v oči.“

Volk odpihne domek,
k bratu steče pujsek Tonek.

Ta hiško ima iz lesa,
tu je prostora za oba.

Tudi sem pride volk, ki govori:
„Odpri mi!“

Bratca se ne data,
saj volka že dobro poznata.
Še preden volk zajame sapo,
Tonek vzame bratovo kapo.

Oba brž zbežita
in nanj čakata pri tretjem pujsku skrita.

Ta ima hiško iz opek,
tu je varnosti na pretek.
Volk ne podre tretje hiše,
notri je zaradi strahu vedno tišje.

Volk se razjezi
in poskuša na dimnik splezati.
Pujski ga pretentajo
ter zmagoslavno pokončajo.

Pia Peklar, 6. a

Volk in sedem kozličkov (pesmica)

Nekoč živel je volk,
ki rad imel je molk.
Nekega dne je lačen postal
in se na lov v hribe je podal.
Tam videl je hišico.
Mama koza je odšla
in male kozličke pustila doma.
Kozlički so se zunaj na trati igrali
ter žogo si metali.
Volk hotel se je igrati na zeleni trati,
kozlički so ga ulovili
in mu protezo polomili.
Volk bil je jezen kot ris,
v zvezek si je izpisal zelo dolg spis.

Volk skozi okno je pokukal
in videl kako kozliček se je okrog stola sukal.
Kozliček se ga je ustrašil
in si ušesa zamašil.
Volk zatulil je močno,
da v vasi podrl je hišico.
Oče kozel je prišel na pomoč
in volka je odpihnil daleč, daleč proč.

Nuša Lajh, 6. a

Cucki (Pasji dnevnik)

V Mestnem gledališču Ptuj se je 14. aprila zgodila
premiera gledališke predstave *Cucki*.

Učenci, ki smo obiskovali gledališki klub, smo si
predstavo ogledali in s tem pridobili nov navdih in
novo znanje za nadaljnjo delo. Na premiero so prišle
tudi znane osebnosti javnega življenja, najbolj nas je

med gledalci navdušil Tadej Toš, ki je sedel v parterju
med nami. Z učiteljico Jožico Vršič smo se tja
odpravili prej, saj nam je dodelila nekaj prostega
časa. Šli smo malo po mestu in na sladoled. Kasneje
smo se zbrali pred gledališčem, kjer smo počakali, da
smo lahko vstopili in počakali na začetek predstave.
Cucki – predstava govori o življenju s pasje
perspektive. V glavnih vlogah so se preizkusili
Klemen Slakonja, Gojimir Lešnjak Gojc in Nešo
Tokalič. Vsi so nam dobro poznani. Torej smo si
ogledali predstavo s pravimi zvezdniki. Po predstavi
je sledila pogostitev. Tam smo se lahko učenci in
ostali obiskovalci fotografirali z igralci, z njimi smo se
tudi pogovarjali.

Predstava pa se je vsem učencem zdela smešna,
zanimiva in hkrati poučna. Ob predstavi sem zelo
uživala, vsem igralcem pa želim še veliko odličnih
predstav in veliko uspeha v nadaljevanju njihove
kariere.

Tanja Gavez, 7. a

Kača

Kača je gumijasta kot frača,
ugrizne močno in točno.
Zobe ima ploske kot francoske.

Namesto da te ugrizne, te »klizne«,
Nima strupa, ima pa dva trupa.
Če te ovije, te stisne, ko
pa te stisne, noben niti ne pisne.

Filip Kuri, 6. b

Petošolci na zaključni ekskurziji

V začetku junija smo odšli na končni izlet v Vulkanijo, grad na Goričkem in Hodoško jezero. Peljali smo se z
dvonadstropnim avtobusom. V Vulkaniji smo spoznali veliko o vulkanih. Izvedeli smo, da je na Goričkem stal
vulkan zanimive oblike. Čez filmčke nas je popeljal krtek Oli. V hiši smo si ogledali razstavo mineralov. Na gradu
smo spoznali legendo o gradu. Spoznali smo veliko o tedanjem grajskem življenju. Videli smo zmaja kač, se igrali
igre in videli vidro. Obhodili smo Hodoško jezero, ki je dobilo ime po besedi hod, kar po madžarsko pomeni bober.
V tem jezeru živi 39 vider in veliko vrst kačjih pastirjev. V bližini so videli tudi črno štokljo. Bilo je zelo zabavno.

Aleksander Breznik, 5. a

Nogometaš

Že od nekdaj si želim postati nogometaš. Poklic se mi zdi zabaven, zato ker lahko postaneš zelo slaven. Zanima me, kako je biti eden izmed najboljših nogometašev v Sloveniji. Doma imam različne nogometne albume, nogometno žogo, čevlje, ščitnike in drese.

Če hočem postati uspešen nogometaš, bom moral še veliko trenirati.

Miha Černel, 4. a

Šola v naravi

V ponedeljek, 6. 6. 2016, smo učenci četrtega razreda odšli v šolo v naravi. Ob 9. 30 nas je pred šolo pobral avtobus. Na avtobusu so bili že učenci 4. b razreda iz Vitomarcev. Poslovili smo se od staršev in se odpeljali proti Čatežu. Ko smo prispeli v Čatež, smo odšli v sobe in na kosilo. Popoldne smo se šli kopat. Vsako jutro po zajtrku so nam ocenjevali sobe. Vsak dan smo se kopali v notranjem bazenu Toplic in zunaj. Vozili smo se po toboganu in se zabavali. Obiskali smo tudi Kostanjeviško jamo. Bilo je lepo in nepozabno. Ko smo se v petek vrnili domov, so nas starši že nestrpno čakali.

Jure Mulec, 4. a

Na Kopah smo srečali Matjaža Javšnika

Med zimsko šolo v naravi, ki je potekala meseca februarja na Kopah, smo spoznali znanega slovenskega igralca Matjaža Javšnika. Matjaž trenutno igra Smiljana v priljubljeni televizijski nadaljevanki Ena žlahtna štorija, ki jo vsi zelo radi gledamo. Matjaž je vsakomur od nas podaril njegovo sliko s podpisom, se z nami fotografiral in nam namenil nekaj lepih besed. Ugotovili smo, da je njegov največji oboževalec Sandi Habjanič iz 5. a razreda.

Aleksander Breznik, 5. a

Kovač

Kovač je oseba, ki oblikuje ali ustvarja izdelke iz železa ali drugih kovin. Železo oblikuje tako, da ga segreje in s tem postane mehko in dovzetnejše za oblikovanje. Na nakovalu s kladivom izoblikuje oziroma izdeluje najrazličnejša orodja, orožja, žblje in druge predmete.

Kovač mora imeti dobro psihofizično sposobnost za delo v kovaški delavnici, kjer pripravlja peči, stroje, naprave in orodje za kovanje. Imeti mora dober vid, mirno in natančno roko, da kovani izdelek odseva načrt oziroma predlogo, po kateri je bil izdelan.

Podkovski kovač je strokovnjak na področju domačih rejenih živali, predvsem konj. Podkovski kovač izdelava in dodela podkve iz sodobnih materialov, kot so mehko železo, baker ali aluminij.

Kovač pri delu uporablja tudi negorljiv predpasnik in drugo zaščitno opremo.

Žiga Krepša, 5. b

Kolesarji s 5. a

Pred kolesarskim izpitom smo pridno vadili na poligonu za šolo in na cestišču. Po pregledu koles smo dobili nalepko za varno kolo. Na cestišču smo upoštevali pravilo desnega srečanja, prometne znake ter ostale udeležence prometa. Med izpitno vožnjo smo lahko dobili kazenske točke. Policist je nam povedal, da smo vsi naredili kolesarski izpit. Naslednji dan smo dobili kolesarske izkaznice. Bili smo zelo veseli.

Aleksander Breznik, 5. a

Ličkanje koruze

Nekoč v otroštvu naših dedkov in babic je bilo vse drugače kot danes. Ni bilo televizije, le pri redkih hišah je bil radio.

Še bolj pa je bilo težko delo na kmetijah. Nihče ni imel traktorja in drugih strojev. Ljudje so delali vse ročno na polju. Krave ali pa konji so orali njive in jih z branami pripravljali za saditev. Imeli so male motike, s katerimi so sadili koruzo. Koruzo so tudi ročno okopavali. V jeseni pa so koruzo ročno trgali, nalagali na voz, vozili domov in doma nametali na kup pod streho. Zvečer je bilo na vrsti ličkanje koruze. Ponavadi so šli sosede eden drugemu pomagat ličkat. Naredili so si nizke klopi iz desk okrog kupov koruze, da so lahko ličkali sede. S koruze so potrgali ličje, le tri ali štiri liste so pustili. Koruzo so metali v koše. Tam pa so moški koruzo vezali. Zvezali so po štiri koruze skupaj ter takoj obesili na lesene drogeve pod streho, da se je sušila.

Po delu so dobili skromno malico in pijačo. Le pri kakšnih premožnih kmetih so bile včasih kakšne pogače iz doma pridelane skute. Čeprav je bilo že pozno v noč, so se ljudje znali povесeliti in včasih tudi zaplesati.

Nika Ilešič, 5. b

Potovanje do največje in najlepše rože

Živijo. Sem šolarka. Stara sem 10 let. Rada pišem zgodbe, pripovedi. Danes vam bom predstavila moje potovanje do največje in najlepše rože.

Bilo je nekega sončnega jutra. Spomnila sem se, da ima mama čez tri dni rojstni dan. Hotela sem ji podariti nekaj lepega. Nisem vedela, kaj ji naj podarim. Nato pa sem se spomnila na tisto čudovito rožo. Ta roža je največja in najlepša na svetu, lahka pa kot peresce. Vedela sem, da je sedem ur hoda do rože. Vedela pa sem tudi, da je pot

do tja zelo težka in nevarna. Vzela sem palico in nanjo zavezala ruto s hrano in pijačo. Toplo sem se oblekla, lase spela v čop, obula škornje in se odpravila na potovanje.

Cesta je ves čas vodila skozi gozd. Hodila sem že tri ure. Moram priznati, da me je bilo kar rahlo strah. Bila sem čisto umazana. Naenkrat sem zagledala trnje in malo je manjkalo, pa bi stopila naravnost vanj. Nisem imela druge možnosti, kot da grem naprej. Z drevesnih vej je visel bršljan. Bilo me je že zelo strah. Po treh urah sem se zelo veselila, saj mi je ostala le še ura hoje.

Ta del je bil najbolj strašen, saj je ob poti rasel grozen gost grm. Na vrhu je imel bodeče konice. Zagledala sem jaso. Preko jase pa je bil zgrajen tri metre visok zid. Ob strani je bilo trnje. Po zidu je rasel bršljan. Plezala sem. Uspelo mi je preplezati zid. Tam pa je bil velik medved. Prestrašila sem se in stekla k zidu. "Kaj bi rad?" sem zakričala, ampak mislila sem, da mi ne bo odgovoril. Toda zaslišala sem blažen glas, za katerega sem takoj ugotovila, da ne gre za medveda, temveč za medvedko. "Nekaj se mi je zapičilo v šapo," mi je rekla. Šla sem pogledat. In res. Zataknila se ji je majhna vejica. "Hvala," je rekla in me tako močno objela, da sem izgubila sapo. Globoko sem zadihala. "No, zakaj si prišla?" me je vprašala. Povedala sem ji, da iščem največjo in najlepšo rožo. Rekla je: "Pridi. Vodila te bom. Za kaj pa jo sploh rabiš?" "Mama ima rojstni dan." "A tako. No pa pojdiva," in res sva šli. Prišli sva na neko jaso. Sredi jase je rastla čudovita roža. Zdaj sem pa jaz njo tako močno objela, da je izgubila sapo. Utrgala sem rožo. Rekla je, da me lahko nese na hrbtu. Šli sva skozi trnje. Prišli sva do doma. Poslovili se sva. Medvedka je odšla.

Mama me je zagledala in me objela. Dala sem ji rožo. Mama je bila presrečna. Odšli sva v hišo in se veselili.

Vanessa Repič, 5. b

Fifi

Tale čas je neki pes
sedel v uti in jedel kosilo.
Potem je prišla gospa
in ga karala:

»Fifi lepo jej!«, »Fifi, ne grizi!«,
»Fifi, dvigni rep!«, »Fifi, ne packaj!«,
»Fifi, ne s pentljo tako!«,
»Fifi, ne jej z odprtimi usti!«,
»Fifi, ne vohljaj!«, »Fifi, pridi bliže!«.

Tako Fifi živi v hiški svoji
in na vrvici iz tila.

Ana Marija Roškar, 5. b

Pasje kosilo

Fifi lačen je postal,
kosila nikomur ne bo dal.

A ženica stara pride,
zelo jezna je postala,

ker Fifi je
kot sosedova Tara.

To za njo zelo grdo je,
zato mu pravi in ga kara:

Fifi, daj že enkrat lepo jej!
Fifi, saj nisi pujs!
Fifi, danes si čuden zelo!
Fifi, ne vem kam se ti mudi!
Fifi, v sobo zdaj zato!
Fifi, pazi se me jutri!
Fifi, zadrigni te bom jutri!
Fifi, pujs si res, zato jutri pridi na ples!

Čudna je ta ženica,
zato je Fifi prava ptica.

Stare ženice se malo boji,
ker vedno pred njim stoji.

Nika Ilešič, 5. b

Stari ljudski običaji

Pust je star ljudski običaj, ki izvira iz poganskih časov, ko so ljudje še verjeli v več bogov. Pust ima stare korenine že v starem Rimu. Februarja so po ulicah divjale grozljive maske, ki so predstavljale umrle prednike. Ta poganski praznik se je kasneje pomešal s keltskimi navadami, kjer so maske že odganjale zimo in naznanjale pomlad. Kasneje, v krščanstvu, so ga povezovali z veliko nočjo, saj pust naznanja uvod v 40-dnevni post. V Sloveniji je bilo pustovanje prvič omenjeno v prvi polovici 17. stoletja. Obisk maškar po hišah prinaša srečo in dobro letino.

Eva Vogrin, 5. b

Svet nekoč in danes

Babico sem povprašala po delu, ki so ga opravljali v starih časih. Pripovedovala mi je takole:

”Že kot majhna deklica sem mojima staršema morala pomagati. Največkrat sem hodila po vodo. To je potekalo tako, da smo si na rame nadeli na vsako stran po eno vedro. To je bilo zavezano, da si samo nataknil na rame. No in temu se je v tistih časih reklo *”vage”*. Povedala mi je tudi, da so po vodo hodili v dolino, *”v grabo”* so rekli. Do tja je bilo 500 metrov in dvajset minut hoje. *”Tega pa dandanes več ne vidiš”* je sklenila pripoved.

”To bi bilo vse,” sem rekla in se ji zahvalila za pomoč pri domači nalogi.

Babico je bilo zanimivo poslušati.

Vanessa Repič, 5. b

Moje šolsko leto 2015/2016

Šolsko leto 2015/2016 se je začelo 1. septembra in vstopili smo v šesti razred. Naša razredničarka je postala ga. Iris Breznik, sorazredničarka pa ga. Majda Toš.

Tedaj še nismo čutili, da bomo postali tako povezan razred. Že prve dni smo se bolj razumeli kot lansko šolsko leto. S 6. razredom smo postali učenci predmetne stopnje. Prvič smo posegli po znanju geografije, zgodovine, naravoslovja ter tehnike in tehnologije. Tudi za predmet šport smo dobili drugega učitelja, saj so nas do zdaj učile razredničarke. Tudi malico in kosilo imamo sedaj eno uro kasneje. Pri vsakem predmetu smo menjavali učitelje in učiteljice. Z nami je največ časa preživela ga. Cvetka Bezjak, na katero smo se najbolj navezali. Na hodnikih srečujemo kar šest novih obrazov. Že od začetka leta je v šoli nov računalničar g. Peter Purg. Učiteljica ga. Saša Pavlič je prej poučevala na POŠ Vitomarci. Nov učitelj za harmoniko je g. Andrej Polič. Zaradi odsotnosti ge. Kristine Kavčič je razredničarka petega razreda ga. Tina Vajzovič. Februarja nas je presenetila novica, da bo ga. Štefka Smej spet mamica. Njene vloge v šoli sta zamenjala pedagoginja ga. Ela Žibrat in nov učitelj za tehniko g. Aleš Sakelšek. Naš razred je po prostem septembru otvoril pisanje testov s testom matematike. Tedaj smo se začeli zavedati, da šesti razred ni šala. Testi so postajali vse težji, zato so kdaj pa kdaj prav prišli tudi plonk listki. Trudili smo se, da bi čim bolj pridno delali domače naloge. Včasih smo jih pozabili, zato smo jih napisali kar pri omaricah, v jedilnici ali pa kar na wc-ju. Velikokrat smo si tudi dopisovali med poukom. Nekaj listkov je pristalo pri učiteljicah, drugi pa še vedno ležijo v torbah in peresnicah. Tisti, ki radi pojemo, smo postali člani mladinskega pevskega zbora, kjer se srečujemo z zahtevnejšo glasbo in z večglasjem. Deklice smo se pri športu zabavale z deklicami iz 7. razreda. Trinajst punc je učitelja velikokrat spravilo ob živce, vendar je do naslednje ure že skoraj vse pozabil. Decembra smo za šolski ples tudi dosti plesali. Po počitnicah smo imeli zimski športni dan. Nekateri so se odpravili na plavanje, drugi pa smo šli drsat. Februarja, ko smo prišli nazaj v šolo, nas je zapustila sošolka Teja. Odselila se je v Avstrijo. Mi, šestičarke in šestičarji, smo začeli dežurati. Zaradi radovednosti je med vsakim odmorom okrog dežurne mize in dežurnega učenca stalo osemnajst radovednih ljudi. Šestega razreda se bomo spominjali predvsem po norčijah. Prvi test naravoslovja je kar petnajst od dvajsetih učencev pisalo negativno. Na šolskem prvenstvu iz košarke smo proti eno leto starejšim precej izgubili. Nekaj časa smo imeli razredno vojno med spoloma. Dečki so vedno nagajali. Punce smo se maščevale in vse deške torbe so pristale na ženskem wc-ju. Razredničarki smo za rojstni dan pripravili presenečenje. Pri gospodinjstvu smo delali jedilnike in pripravljali pogrinjke, pri katerih smo se najedli skoraj do onemoglosti. Na wc-jih pred telovadnico smo zamenjali tablice, ki označujejo moški in ženski wc. Punce smo nehote zamudile k športu, saj nismo vedele, da moramo na športno

rekreacijski center. Tudi na lahkih testih so pisale slabe ocene. Na glavo smo obrnili tablice na vratih učilnice za tehniko. Pri angleščini smo učiteljci govorili: „You are the best teacher," pa vseeno nismo šli ven. Prav tako pri angleščini smo učiteljci kupili čokolado in si test predstavili iz petka na ponedeljek. Pri gospodinjstvu smo za božič okraševali učilnico. Pri naravoslovju smo izdelovali herbarije. Pisali smo nacionalna preverjanja znanja. Hodili smo v Mestni kino Ptuj. Za tehniški dan smo se odpravili v Mursko Soboto na ogled smetišča Cerop in Centralne čistilne naprave Murska Sobota. Pri glasbi smo bili preglasni, zato nismo imeli več napovedanega spraševanja. Večkrat pa so nam učiteljice in učitelji nadel naziv najhujšega razreda na šoli. Tega smo upravičeno dobili, saj so zaradi nedela nekaterih učencev v šoli morali posredovati celo starši. Pri pouku smo včasih bili preglasni, pri spraševanju pa pretihi. Nekaj učencev se nas je udeležilo črkovanja iz angleščine. Pred črkovanjem smo veliko vadili, saj smo za goste pripravili kulturni program. 22. 4. smo v šoli imeli prvi dobrodelni koncert, nato pa še noč branja. Po koncertu smo šli na sprehod, nato pa v učilnice, kjer smo brali. Z mladinskim pevskim zborom smo pridno vadili in se 1. 4. udeležili pevske revije v Voličini. Obiskal nas je tudi Ameriški ambasador, za katerega smo pripravili krajši kulturni program. Z enakim programom smo pozdravili učenke in učence ter mentorice in mentorje na državnem tekmovanju računalništva. 11. 5. smo se borili s športom proti zasvojenosti na že tradicionalnem in hkrati zadnjem športnem dnevu Veter v laseh. Po teku na 400, 800 ali 1200 m smo imeli na voljo še druge športne aktivnosti. 3.6. nas je obiskala pisateljica Janja Vidmar, ki nas je zabavala skoraj dve šolski uri. 8.6. smo imeli zaključno ekskurzijo. Z učenci iz Vitomarcev smo se odpravili na skrajni severovzhod naše države. Na Goričko. Ob 8.00 smo krenili na pot. Najprej smo se ustavili pri Ledavskem jezeru, tam smo se malo pogovorili o ogroženih živalih na Goričkem, predvsem o vidri. Odpravili smo se dalje in avtobus je ustavil pri gradu Grad Goričko. Tam smo pomalicali in se malo družili. Nato smo se odpravili peš po gozdu do Vulkanije. Razdelili smo se v dve skupini. Deklice iz Cerkvenjaka smo se pridružile skupini Vitomarških učencev in učenk. Najprej nam je prijazna vodička povedala nekaj o kamninah, o vulkanih, nato pa smo se odpravili v doživljajski del. Nadelimo smo 3D očala, čelade in se odpravili po poteh krtka Olija. Ogledali smo si film o vulkanih in po nas je deževalo, svetilo Sonce (močni reflektorji), pihal veter (iz cevi na stolih) in snežilo. Nato smo se odpravili v dvigalo, ki nas je navidezno odpeljalo 6003 m globoko. Zatem smo šli v vlakec, ki nas je dvignil v višino in premetaval sem ter tja. Po obisku Vulkanije smo si ogledali še največji grad v Sloveniji. Za razvedrilo smo se igrali tudi nekaj iger. Po ogledu gradu smo se odpravili do Bukovniškega jezera, zraven katerega je tudi Vidov izvir z zdravilno vodo. Pri jezeru smo imeli tudi nekaj prostega časa za druženje s sošolkami in sošolci.

To šolsko leto je res hitro minilo. Ostalo nam bo v spominu zaradi lepih trenutkov, ki smo jih preživeli skupaj. Ker je bilo to leto posebno, in želimo še več takih, nočemo, da nas naslednje leto ločijo in upamo, da ostanemo v zasedbi: Tamara, Vanesa, Anej, Jasna, Klemen, Jan, Gaj, Nuša, Živa, Štefan, Pia, Rok, Tadej, Valentin, Rene Š., Tim, Ažbe, Rene Z. in Aljaž še naslednja tri leta.

Pia Peklar, 6. a

Šest let na podružnici

Leta 2010 sem prvič vstopila v šolo. Prvi razred se je začel z dobro voljo. Večina se nas je že poznala, pridružila sta se nam Aneja in Tristan, ki ju še nismo poznali. A smo se tudi z njima hitro spoznali. Če se spomnim nazaj, ugotavljam, da smo bili kar smešni, saj smo se veliko tožarili. Po končanem prvem razredu je nastopil drugi. Vedeli smo, da bo snov že težja. V drugem razredu smo dobili novo sošolko, Fatmiro, ki je prišla iz Albanije. Hitro smo se navadili nanjo in na njene navade, a nas je žal že v tretjem razredu zapustila. Tretjega razreda se nisem preveč veselila, saj je sledila poštevanka in veliko težja snov, računi in veliko branja. Vsa tri leta smo se zabavali z razredničarko Marijo Kumer, ki je odlično skrbela za nas in nas tolažila, ko smo bili žalostni. Spodbujala nas je za nove dogodivščine.

V četrtem razredu smo dobili novo sošolko Niko in razredničarko Suzano. Nike najprej nisem poznala, a sem se sčasoma navadila nanjo. Ker so v četrtem razredu številčne ocene, me je bilo kar strah. Kljub strahom četrti razred ni bil tako težek. Razred smo vsi uspešno zaključili. Z učiteljico Suzano smo se veliko zabavali, zato ne smem pozabiti nanjo.

Peti razred ... ojoj, težja snov! Srečali smo se s kombiniranim oddelkom s šestošolci, saj so bili le štirje. V petem razredu smo se deklice veliko pripravljale.

Končno je tu šesti razred. Dobili smo veliko novih učiteljev: Cvetko Bezjak, Suzano Logar, Aleša Sakelška. Nekateri so ostali že iz petega razreda. Učiteljica Petra Novak nas je dve leti učila angleščino, z njo smo se veliko hecali in zabavali. Učiteljica Anita Grajfoner Petrič je skrbela za veliko petja in zabave. Tukaj je tudi učitelj Darko Štrafela, ki nas je v petem učil družbo, v šestem pa zgodovino in geografijo.

Pri matematiki smo z učiteljico Cvetko širili in pilili matematična znanja. Z učiteljico Suzano Logar smo skrbeli za branje in pisanje, hkrati pa smo širili in utrjevali znanje.

V tem kratkem času z učiteljem Alešem smo se seznanili z lesnimi gradivi.

Menim, da smo se vsi teh šest let trudili in se veliko naučili.

Ne smem pozabiti hišnika Stanka, ki nam je vedno priskočil na pomoč, če smo kaj zlomili. Kuharica Vilma nam je vedno pripravljala odlična kosila in malice, da nismo ostali lačni.

Zahvala gre tudi čistilki Marinki za odlično svetlikajoča tla in mize. Tukaj pa je tudi naša razredničarka Marjana, ki nas je celo leto spodbujala in nam širila znanja.

Hvala vsem delavcem šole in upam, da se kmalu vidimo. Vse vas bom pogrešala, ampak kaj moremo, taka je usoda. Učitelji se trudijo po svojih najboljših močeh, zato jih spoštujte.

Adriana Draškovič, 6. b

Ko sem prišla v šolo, je bilo zame veliko novega. Spoznala sem veliko novih oseb. Na začetku me je bilo strah, a nato sem videla, da so vsi zelo prijazni. Ko smo šli v drugi razred, sem ugotovila, da bomo vsako leto menjavali učilnice. Nova učilnica je bila precej manjša od učilnice prvega razreda. V drugem razredu mi je bilo zelo všeč. V tretjem razredu nas je zapustila sošolka Fatmira. V četrtem razredu pa smo spet dobili novo sošolko Niko. Tudi ona je bila zelo prijazna. Ker je učilnica četrtega razreda v prvem nadstropju, smo se iz pritličja šole preselili v prvo nadstropje. Postali smo pomembnejši, saj smo postali druga triada.

Potem je prišel peti razred, v katerem smo se naučili veliko novega. Z učiteljico Marjano smo opravili kolesarski izpit. Dobili smo kolesarske izkaznice, nalepke varno kolo in kresničke.

Končno smo stopili v šesti razred, v katerem je bilo super. Med šolskim letom je učiteljico Štefko Smej zamenjal učitelj Aleš. Vsi učitelji so zelo poštene in prijazni.

To šolsko leto sem se imela zelo lepo, žal pa je prišel čas slovesa.

Aneja Duh, 6. b

Od setve do dišečega kruha

V otroštvu moje babice so prišli do kruha težje kot danes. Babica mi večkrat reče, da so si vsako drobtinico kruha krvavo prislužili.

Najprej so s konji ali kravami zorali in pobranali njivo. Nato so pšenico peš sejali. Otroci so morali staršem v vedru nositi pšenico na njivo, da so le ti lahko sejali. Za setev so imeli košaro spleteno iz slame. To so imeli na naramnici okrog vratu. Nato so še enkrat prerahljali zemljo, da se je pšenica pokrila z zemljo. Nato so se prepustili božji volji in čakali, da pšenica zraste in dozori. Ko je pšenica dozorela, so jo žanjice s srpi požele, s kosami pa so jim pomagali kosci. Otroci so ponavadi pobirali slamo s klasjem, da so ženske lažje naredile snope. Snope so pustili kar na njivi, da so se posušili. Posušene snope so z lesenimi vozi odpeljali do kmeta, ki je imel mlatilnico. Ko so mlatili, se je zbrala vsa vas, da je delo šlo hitreje in so delo opravili več kmetom hkrati.

Nato so doma zrnje posušili. Posušeno zrnje so vsipali v lesene zaboje, da je vse skupaj dihlo in se je še malo sušilo. Doma so imeli žrmlje, s katerimi so si mleli zrnje v moko. Žrmlje so starinski ročni mlin, ki je narejen iz dveh kamnov z ročajem in luknjo, v katero se je vsipalo zrnje. Velike žrmlje so lahko gnali tudi z živino. Mlele so si ponavadi gospodinje same in sproti, toliko kot so potrebovale za eno peko kruha. Kruh so gospodinje mesile v lesenih ničkah, nato pa so ga dale vzhajati v slamnate slajače. Medtem, ko je kruh vzhajal, so zakurile z drvni ali vejevjem v krušni peči. Ko je bila peč dovolj topla, so kruh presipale na lesene loparje in ga dale v peč. V krušni peči se je pekel okrog ene ure.

V naši okolici še nekaj gospodinjstev ima krušne peči in v njih pečejo domač kruh, vendar pa te peči po besedah moje babice niso tako kvalitetne, kot so bile nekoč. Babica pravi, da pravih pečarjev na žalost ni več.

Prispevek je bil nagrajen na literarnem natečaju društva Naša Zemlja: Moja domovina – Od zrna do kruha.

Mojca Šilak, 6. b

Od setve do kruha

V letih, ko je bila moja babica še otrok, so sejali žita drugače kot danes.

Takrat so sejali ročno, saj strojev niso poznali oz. so bili redki. Pšenico so sejali tako, da so jo z rokami vrgli oziroma raztresli po zorani in pobranani zemlji. Nato so s konji ali kravami še enkrat pobranali, da je pšenico prekrila zemlja. Nato je pšenica klila v zemlji, po nekaj tednih je pokukala na površje. Nato je rasla in zorela do žetve. Ko je bila pšenica zrela, so jo ročno s srpi požele žanjice, ali pa so jo s kosami pokosili moški. Pšenico s slamo vred so pobrali in naredili snope. Snope so zložili v križe, tako da je bilo klasje obrnjeno navznoter. To pa zato, da klasja ni uničila morebitna toča ali nevihta. Že v času otroštva moje babice so premožnejši velika posestva želi s kombajni, ki pa še zdaleč niso bili podobni današnjim.

Ko so snope na njivi pobrali, so jih pripeljali domov. Tudi doma so jih še približno dva tedna zložene sušili. Nato so s cepci ali mlatilnico ločili slamo od zrnja. Tudi to zrnje so še nekaj časa sušili v kaščah. Suho zrnje so mleli z žrmljami, to je bil ročni mlin, narejen iz dveh kamnov z ročajem in luknjo za vsipanje zrnja. Velike žrmlje so gnali z živino. Ponekod žrmlje uporabljajo še danes.

Tako zamleto zrnje, iz katerega so dobili moko, so gospodinjke porabile za peko kruha v starih kmečkih krušnih pečeh.

Prispevek je bil nagrajen na literarnem natečaju društva Naša Zemlja: Moja domovina – Od zrna do kruha.

Sanja Ilešič, 6. b

Čebele in jaz

Čebelarim že dve leti. Hodim tudi k čebelarskemu krožku. V februarju smo dobili ogledni panj in satnice in opremo.

Pri čebelarskem krožku smo konec marca sestavljali satnice, napeljali smo tudi žice. Uči nas učitelj Darko Štrafela. K čebelarskemu krožku nas hodi deset: Ticiano, Nika, Zala, Aneja, Amadeja, Daniela, Domen, Gašper, Sašo in jaz. 19. 4. 2016 smo privili panj na lesen steber. Postavili ga bomo naslednji teden. Najprej še moramo dati satnice v okvirje, nato pa še v panj. Panj bo postavljen ob šoli.

Upam, da bova s Ticianom lahko hodila tudi naslednje leto, ker greva v sedmi razred v Cerkvenjak. Za čebelarstvo me je navdušil moj dedi. Doma bom imel tudi svoj panj. Z dedijem sva doma ravno prekuhavala panje mojega pradedka, saj so že zelo stari. Doma smo že dva tedna nazaj točili med. Natočili smo ga blizu 50 litrov.

Čebelarstvo mi je zelo všeč. Komaj čakam na svoj panj.

Filip Kuri, 6. b

Zaključni izlet na Goričkem

V sredo, 8. 6. 2016, smo šli na Goričko, kjer smo obiskali Ledavsko jezero, Vulkanijo, grad Grad in Bukovniško jezero. Najprej smo odšli po naše sošolce v Cerkvenjak, potem pa se odpravili na Ledavsko jezero. Na Ledavskem jezeru je primerno okolje za vidre, zato nas je voznik pustil pred cesto do jezera, da ne bi povozili kakšne vidre. Šli smo do znaka klicaj, spodaj pa vidra in se potem obrnili in šli nazaj do avtobusa. Po Ledavskem jezeru smo šli na grad Grad, kjer smo malicali. Ko smo se najedli, smo šli po peš poti do Vulkanije. Pred Vulkanijo smo razdelili v dve skupini. Prva skupina smo najprej šli v muzej pred Vulkanijo. V muzeju smo videli dosti kamnin. Prva je bila olivin, ki je zelo lepa kamnina. Ogledali smo si tudi film, kjer je Oli naročil kuharju, da naredi magmatsko kamnino in vulkan. Potem smo šli v doživljajski svet v Vulkanijo, kjer se nam je Oli predstavil in nam povedal, kako nastane vulkan in da je na Goričkem vulkan, ki je v mirnem stanju. Ogledali smo si tudi 4D film, kjer nam je vse špricala voda in vsi stoli so se tresli. Potem smo šli po predoru in smo videli veliko kamnin. Oli nas je potem zapeljal z vlakom, kjer je zelo treslo. Šli smo nazaj po peš poti do grada Grad, kjer smo prej še malicali. V gradu Grad so že podrli en stolp, ker je bil v kritičnem stanju. Potem smo se še šli eno igro, kjer smo lovili ribe, iskali pare živali in metanje obročev. Ko smo pogledali grad, smo šli na Bukovniško jezero. Na Bukovniškem jezeru smo šli na sprehod, potem pa smo še igrali nogomet. Ko smo odigrali nogomet, smo si naročili pico. Ko smo jo pojedli, smo se počasi odpravili domov. Ob 18.00 smo prišli do šole, kjer sem se jaz odpravil peš domov.

Luka Soto Vargas, 6. b

OŠ Vitomarci

Od 1. do 3. razreda sem hodila v šolo v Mariboru, saj sem tam tudi živela. Leta 2014 smo se preselili v Slavšino, od takrat obiskujem OŠ Vitomarci. V Vitomarce sem prišla v četrti razred. Na začetku, ko sem stopila v šolo, nisem poznala nikogar. Bilo me je kar precej strah in sram. Najprej sem spoznala razredničarko Suzano. Nato so se mi predstavile tri sošolke: Mojca, Sanja in Adriana. Počasi sem spoznala tudi druge sošolce. Bili so kar prijazni. Ko smo se malo bolje spoznali, pa so se začela prepiranja med deklicami, saj smo hotele biti druga z drugo najboljše prijateljice, s čimer pa se nismo vse strinjale.

Prišel je peti razred, ko smo bili združeni s šestošolci. Večina šestošolcev je bila super, deklice pa smo se spet malce bolj prepirale zaradi prijateljstev. Ampak vseeno smo se imeli super. Ne smem pozabiti na razredničarko Marjano, njo malce bolje poznam, saj mi je tudi malo v sorodu. Prišel je šesti razred, v katerem je razredničarka ostala enaka, dobili pa smo kar nekaj drugih učiteljev. Slovenščino nas je učila Suzana Logar, matematiko Cvetka Bezjak, zgodovino in geografijo Darko Štrafela, glasbeno umetnost Anita Grajfoner Petrič. Nekaj časa nas je tehniko učila učiteljica Štefka Smej, ki pa je zaradi nosečnosti morala delo prekiniti. Nadomestil jo je učitelj Aleš Sakelšek, ki je zelo super in prijazen. Upam, da nas bo učil tudi naslednje šolsko leto.

Kmalu bo konec šestega razreda. Mi odhajamo v Cerkvenjak.

Nika Meglič, 6. b

List iz dnevnika (nedelja, 27. 3. 2016, dan za izlet)

V nedeljo smo se zgodaj zjutraj zbudili. Vzeli smo nekaj sendvičev in nekaj pijače ter se z avtom odpeljali v Prekmurje. Avto smo pustili v našem delu gozda, avto smo zaklenili in se odpravili na pot. Na začetku smo hodili ob Muri in poslušali šumenje vode, potem smo se odpravili v gozd. Med potjo smo srečali dva srnjaka, ata je dvakrat zaploskal in sta zbežala vsak v svojo smer. Na poti smo videli še več drugih živali. Ta naš pohod je trajal okoli tri ure. Proti koncu pohoda smo našli izvir slatine. Imeli smo nekaj praznih plasten in smo si lahko natočili slatino. Ta slatina ni bila tako dobra kot kupljena, saj je imela manj mehurčkov in še barva je nekam čudna. Tla naokoli izvira so bila vsa oranžna zaradi železa. Malo dalje od izvira je bila lepa soseska, v kateri je bilo veliko hiš. Malo naprej je bil blok in nogometno igrišče. Malo dol od igrišča smo zavili levo in prišli do slaščičarne Tropicano. Zraven te slaščičarne je park, skozi katerega smo šli. To je v Radencih. Približno 2 km smo še hodili, preden smo prišli do avta. Lep dan je bil za nami.

Sergej Ilešič, 7. a

Prvo leto v Cerkvenjaku

Ko sem prišla prvo leto v šolo v Cerkvenjak, mi je bilo zelo zanimivo, ampak me je bilo poleg tega tudi malo strah, saj nisem poznala vseh učiteljev, učencev, šolskih prostorov ... Pa tudi malo zato, da se bodo učenci norčevali. Po nekaj dnevih smo se v razredu začeli sporazumevati vse bolj in bolj, se pogovarjati in tudi malo kregati. Čez čas me ni bilo več strah, imela sem zaupanje pri sošolcih. Ko sem spoznala vse učitelje in učence, mi je bilo lažje. Tudi norčevali se niso iz nikogar. Čeprav se v Vitomarcih cerkvenjaške šole nisem najbolj veselila, zdaj vidim, da je mogoče celo boljša kot v Vitomarcih.

Laura Zorec, 7. a

Nepozabna šola v naravi

Zimska šola v naravi je bila zame nepozabna. Z mojim razredom smo bili v Fiesi. Dom Breženka, v katerem imamo veliko spominov, je dom s prelepo okolico. Zraven nas je še bila šola Sv. Jurija. S šolo smo postali dobri prijatelji. V skupinah smo bili mešano. Tako smo še trdneje sklenili prijateljske vezi in izvedeli več o njih. Večinoma smo imeli terenske dejavnosti, ki so bile zelo vznemirljive zaradi prijetnega okolja. Prav tako smo imeli večer za sebe, ko smo v jedilnici imeli zaključni večer. Na ta večer smo imeli ples. To je bil zame najlepši večer v šoli naravi. Bilo je odlično vzdušje, saj smo na ta večer imeli zadnji večer skupaj z drugo šolo in smo ga hoteli po najlepši poti preživeti. Na dan, ko smo se razšli, je teklo mnogo solz, a v sebi smo vedeli, da se bomo slej ko prej videli in ustvarili še več nepozabnih trenutkov, ki nas bodo spremljali vse življenje.

Emina Arih, 7. a

Moja sestra

Ko pomislim na mojo sestro, vidim v njej dobro in delovno osebo. Že v otroških letih, ko je obiskovala osnovno šolo, je bila med odličnimi, resnimi in delovnimi učenci. Potegovala se je za različnimi dosežki in vsekakor odlične ocene. Že od nekdaj pa je imela velike sanje, da postane veterinarica, saj zelo rada pomaga ubogim živalim in jih zelo obožuje. Poleg šole najde tudi čas za trening jahanja. Ampak za to šolo je potrebno veliko let in potrpljenja z učenjem. Za njo to ni bil problem.

Po končani osnovni šoli se je vpisala v Prvo gimnazijo. Kot je sama govorila o vseh teh štirih letih, ki jih je preživela na gimnaziji, ji je bilo prvo leto najtežje. Vsa štiri leta se je zelo trudila in, če je le mogla, se je včasih učila tudi pozno v noč. Vse je naredila, da bi z učenjem nekaj dosegla in tudi je. Po končani gimnaziji pa še vsakega dijaka čaka

matura, ki jo je Sara že skoraj končala. Vsako trdo delo mora biti nagrajeno tudi z nagrado. Zato se je udeležila srečanja najuspešnejših dijakov 2016 v Mariboru in prejela pohvalo in priznanje.

Sara mi je že od nekdaj bila v vzor kot delovna oseba in sestra. Čeprav sva si zelo različni v letih, se nisva tako veliko družili, ko sem bila majhna. Ampak vseeno jo imam rada.

Klara Grdja, 8. a

Srečanje mladih novinarjev Radia Slovenske gorice

V četrtek, 2. 6., smo se mladi novinarji Radia Slovenske gorice zbrali v Bowling centru Lenart. Tega srečanja smo

se udeležili zato, ker smo celo leto pripravljali oddaje, ki so jih predvajali na radiu. Srečanja so se udeležile zraven naše šole še tri druge šole, in sicer: OŠ Sveta Ana, OŠ Toneta Čufarja Maribor in OŠ Dornava. Ko smo prišli do tja, je ga. Romana povedala nekaj uvodnih besed, nato pa smo si izbrali imena skupin. Naši skupini sta se imenovali Telebajski in Smrkete. Tekmovali so tudi mentorji. Zmagal je seveda naš mentor, učitelj Aleš. Po koncu tekmovanja so razglasili rezultate in nas pogostili s picami. Vsak je prav tako dobil manjšo darilo. Po končani pogostitvi smo se odpravili domov. Ta dan je bil vsem zagotovo všeč in bi ga brez zadržkov ponovili.

Katja Zamuda in Tadej Ornik, 9. a

What is the key to a happy life? Kaj je ključ do srečnega življenja?

Razmišljanja učencev 7. razreda

The key to a happy life is in your head. You can make your life better, because you can change future. But you can't change the past. (Primož Vršič)

The key to a happy life is to be a good football player. (Nastja Gavez)

The key to a happy life is to be optimistic. We need to have positive attitude. (Žan Šalamun)

The key to a happy life is definitely love. You need family and good friends, but that's not enough for a happy life. You need a real home with people that you love. (Tanja Gavez)

The key to a happy life is being optimistic toward life and finding happy moments in your life when you're feeling sad. I think future holds good things for everyone. You should be optimistic at least 50% or more if you want to be happy. (Jaka Govedič)

I think future is fun full of good technology and happiness. (Klemen Kocmut Novak)

The key to a happy life is to do things that make you happy. (Alen Ploj)

The key is love. (Domen Čuš)

Everyone deserves to be happy and confident in life. Cause life is beautiful, but unfortunately sometimes selfish. (Lara Kramberger)

The key to a happy life is family and friends, because they love you and you love them, they help you and you help them, they want to be with you and they want to be with them. (Melisa Veberič)

You shouldn't be worrying yourself about stupid little things, because life isn't about having perfect grades, perfect face, but it's about moments when you feel proud of yourself. Nobody can change that. (Emina Arih)

The key to a happy life is love and happiness. Some people only want money, cars and expensive things. But that's not the deal. (Gašper Kavčič)

I think future is going to be good for me, because my grades are getting better and I think I will go to a good high school. (Sergej Ilešič)

Ženja Hotko, učiteljica angl. jezika

Delovanje šolskega sklada OŠ Cerkvenjak-Vitomarci in dobrodelni koncert

V letošnjem šolskem letu smo na naši šoli ponovno obudili delovanje šolskega sklada. Delovanje sklada je odvisno od donatorskih sredstev. Zbrana sredstva se bodo porabila za financiranje otrok iz socialno šibkejših družin (dnevi dejavnosti, ekskurzije, šole v naravi, plačilo kosila ...), nagrajevanje učencev in dodatne obogatitvene dejavnosti za učence (koncerti, ogled kino predstav ...).

V ta namen smo v mesecu aprilu organizirali dobrodelni koncert »Naše pesmi – naše sanje«, ki je potekal v Domu kulture Cerkvenjak. Na prireditvi so nastopali: Eva Boto, Sara Krepša, Taja Pučko, Nina Toš, Luka Soto Vargas, Nuša Lajh, Bor Rehak Friš, Rene Zorman, Lara Kramberger, otroški pevski zbor, mladinski pevski zbor, šolski ansambel, Sara Hercog, vokalna skupina AMISTA, ansambel Veseli pubeci, Anita Kralj, Žan Serčič, Miha Balažič in ansambel Klapovühi. Prireditev je bila zelo dobro obiskana. Skupaj smo zbrali 857,87 eurov.

Še enkrat se zahvaljujemo vsem nastopajočim in sponzorjem prireditve. Veseli smo, da ste bili s svojo prijazno gesto pomemben drobec v mozaiku prizadevanj, da postane otroški vsakdan OŠ Cerkvenjak-Vitomarci bogatejši in lepši. Prisrčna hvala, ker ste bili pripravljeni sodelovati z nami, nas podpreti in pomagati izpeljati našo humanitarno prireditev.

V prispevku objavljamo slike nastopajočih učencev naše šole.

Iris Breznik, predsednica šolskega sklada

6. festival računalništva »Multimedijski ekoplakati«

V četrtek, 14. 4. 2016, se je na OŠ Cerkvenjak dogajalo. Že ob 8 zjutraj so mladi nadobudni računalničarji in ljubitelji narave prišli na prizorišče državnega tekmovanja z naslovom 6. festival računalništva »Multimedijski ekoplakati«.

Kljub vremenu, ki ni obetalo nič dobrega, se je tekmovanje izvedlo in dobili smo najboljše v montaži videa, fotografije, besedila in interaktivnih povezav. Multimedijski ekoplakati so namreč vsebovali vse to. Svoje izdelke so tudi predstavili komisiji, ki je njihove izdelke budno spremljala.

Tekmovalo je 12 šol iz vse Slovenije. Na koncu so bili najboljši iz osnovnih šol: OŠ Slave Klavora Maribor, OŠ Bistrice Tržič, OŠ Ivana Groharja Škofja Loka in OŠ Videm pri Ptuj. Sodelovali so tudi učenci osnovne šole Cerkvenjak-Vitomarci, in sicer Tadej Koša, David Hrga, Luka Gomzi. Osvojili so odlično srebrno priznanje.

Vse fotografije imamo na spletni strani: <http://www.o-cerkvenjak.mb.edus.si/Ekoplakat%20foto%202016.htm>

Peter Purg

Udeleženci 9. likovne kolonije Maksa Kavčiča na naši šoli, 6. 6. 2016

Mitja Stanek, mentor likovne kolonije

Valeta

Dolgo smo čakali in končno je napočil ta dogodek – valeta. Vloženega je bilo veliko truda, smeha in zabave.

Zbrali smo se v kulturnem domu v Cerkvenjaku ob 18. uri. Valetu smo otvorili s prihodom vseh devetošolcev na oder. Po nagovoru je sledil video, v katerem so gledalci videli naše želje o nadaljnjem šolanju. Program smo nadaljevali z glasbeno točko, v katero smo združili različne instrumente. Po tej točki je sledil kviz za učitelje, v katerem smo zamenjali vloge in so učenci spraševali učitelje. Ker se naši fantje radi pozabavajo, so se tudi na naši valeti in so nekaj smešnega zapeli. Na oder smo spet povabili učitelje. Na projekciji so se pokazale naše slike iz otroških dni, ko še nismo poznali šolskih klopi. Enega od učencev so zasrbeli podplati in zaželel si je plesati. Pridružili smo se tudi ostali in zaplesali. Ker smo nekaj trenutkov iz šolskih dni želeli deliti z gledalci, smo predvajali že pripravljen video. Po videu sta nas pozabavala dva učenca, ki sta zaigrala na njuni harmoniki. Sledil je ravnateljev govor, v katerem nam je namenil nekaj spodbudnih besed, nato pa nam podelil priznanja. Za učitelje smo sami izdelali darila, ki smo jim jih tudi razdelili in se jim tako poskušali zahvaliti za ves njihov trud. Na

koncu programa pa smo s pesmijo delili svoje občutke ob odhodu iz osnovne šole. Druženje smo nadaljevali v Gostišču pri Antonu, kjer smo zaplesali ples, ki smo se jih naučili med letom. Za tem smo si poiskali naše starše (dekleta očete, fantje mame), s katerimi smo zaplesali dunajski valček. Pri večerji smo se dobro najedli, nato pa se zabavali do jutranjih ur.

V teh devetih letih smo se zabavali, uživali, se veselili, imeli lepo, veliko smo plesali in peli ter se predvsem veliko družili in uživali v družbi drug drugega. Zraven prijetnih trenutkov smo doživeli tudi nekaj neprijetnih, imeli smo vzpone in padce. Vmes smo se mogoče tudi kaj naučili, vendar naša pot se še ni končala. Ravno nasprotni, niti prav se še ni začela. Valeta nam bo ostala v lepem spominu, tako kot tudi teh devet let, ki smo jih preživel skupaj.

Nuša Čeh, Tadeja Kuri in Breda Toš, 9. a

Cerkvenjak in Vitomarci

Mesec april 2016 je bil zame poseben mesec. Zakaj? Dobila sem zaposlitev v Osnovni šoli Cerkvenjak-Vitomarci kot pedagoginja za izvajanje dodatne strokovne pomoči za učence s posebnimi potrebami.

Kraj, kjer stoji osnovna šola Cerkvenjak, mi je bil poznan že od prej. V preteklih letih me je življenje že nekajkrat peljalo sem, najbolj pa se mi je vtisnila v spomin velikonočna razstava, ki so jo pripravile članice Društva kmečkih žena. Zanj mi je povedala gospa Šafarič iz Cerkvenjaka. Najini poti sta se srečali dobri dve leti nazaj, ko sem bila zaposlena v eni izmed mariborskih osnovnih šol. Tam sem med drugim opravljala tudi delo koordinatorice projekta Dvig socialnega in kulturnega kapitala v lokalnih skupnosti za razvoj enakih možnosti in spodbujanje socialne vključenosti pri Šoli za ravnatelje. V okviru projekta sem k sodelovanju povabila gospo Šafarič, ki je izvedla dve medgeneracijski delavnici o izdelovanju rož iz krep papirja. Tako je prenesla del naše kulturne dediščine na mariborsko osnovno šolo. Novo pridobljeno znanje smo tako negovali in predajali drugim osnovnim šolam v Mariboru, s katerimi smo bili povezani tudi preko zgoraj omenjenega projekta. In tako se mi je po obisku velikonočne razstave v Cerkvenjaku le-ta za vedno vtisnil v spomin.

Kot sem že na začetku omenila, pa sem letos aprila ta kraj začela spoznavati še iz drugega zornega kota, in sicer kot zaposlena v Osnovni šoli Cerkvenjak-Vitomarci. Tukaj me je medse sprejel zelo prijazen kolektiv, tako v matični kot tudi podružnični šoli, ter mi tako omogočil lažje in hitrejše vključevanje v novo delovno okolje. Za prijetno počutje na novem delovnem mestu je pripomogla tudi lepo urejena šolska stavba v Cerkvenjaku, ki me vsako jutro pozdravi z veselo rumeno barvo, v notranjosti pa stene drugih toplih barv. Kadar pa se peljem v podružnično osnovno šolo v Vitomarce, svoje delo opravljam v novi šolski stavbi, ki je zelo svetla. Prav tako sem bila prijetno presenečena nad pozdravljanjem učencev, ko sem prvič vstopila v obe stavbi Osnovne šole Cerkvenjak-Vitomarci.

V prvih dneh na delovnem mestu sem spoznala, da ima šola pomembno vlogo v svojem kraju, saj s svojimi prireditvami v dvorano v Domu kulture pritegne veliko ljudi. Pestro dogajanje v šoli se takoj občuti in delovni dan zelo hitro mine.

Ela Žibrat, pedagoginja

Dosežki naših učencev na tekmovanjih

Tekmovanje za Cankarjevo priznanje iz slovenščine

Bronasto priznanje

- 2. razred: Vid Breznik Videtič, Lana Vidovič, Gaja Kovačec, Julija Zorko
- 3. razred: Katrin Borko, Žiga Borko
- 4. razred: Miha Černel, Matija Omulec, Brina Lovrec
- 5. razred: Lara Lovrec
- 6. razred: Rene Zorman, Tamara Borko
- 7. razred: Tanja Gavez
- 8. razred: Nuša Gavez, Urška Matjašič
- 9. razred: Nuša Čeh, Tadeja Kuri, Nataša Molnar

POŠ Vitomarci:

- 2. razred: Nika Kuri,
- 3. razred: Sara Krepša, Taja Pučko, Domen Kokol, Larisa Megla
- 4. razred: Nejc Vršič, Nina Toš,
- 5. razred: Žiga Krepša,
- 6. razred: Mojca Šilak, Sanja Ilešič

Tekmovanje za Vegovo priznanje iz matematike

Bronasto priznanje

- 1. razred: Nika Fekonja, Žana Borko, Jan Kolarič, Amadej Furšt, Mark Kocbek Nel, Tjaša Matjašič, Lana Pernat, Sara Stergar, Gabrijela Žmavc
- 2. razred: Lana Vidovič, Vid Breznik Videtič, Nik Kocuvan, Gal Plohl
- 3. razred: Alina Peklar, Alisa Peklar, Benjamin Žerdin
- 4. razred: Rok Domajnko, Matija Omulec
- 5. razred: Aleksander Breznik
- 6. razred: Pia Peklar, Rene Zorman
- 7. razred: Jaka Govedič, Melisa Veberič
- 8. razred: Klara Grdja
- 9. razred: Nataša Molnar, Luka Gomzi, David Hrga

POŠ Vitomarci:

- 1. razred: Ajda Druzovič, Lana Grnjak, Jakob Dizma Roškar
- 2. razred: Tomaž Vršič, Nika Kuri, Zala Kuri, Nikita Rehak Friš
- 3. razred: Gašper Meglič, Domen Kokol
- 4. razred: Nejc Vršič
- 5. razred: Žiga Krepša
- 6. razred: Tristan Berlak, Sanja Ilešič

Srebrno priznanje

- 5. b: Žiga Krepša
- 6. b: Tristan Berlak

Tekmovanje za Štefanovo priznanje iz fizike

Bronasto priznanje

- 9. razred: Nataša Molnar

Tekmovanje iz angleščine

Bronasto priznanje

9. razred: Tadej Koša

Tekmovanje iz nemščine (9. razred)

Bronasto priznanje

Klemen Nedelko, Monika Anžel, Tadej Ornik, Nataša Molnar

Srebrno priznanje

Nataša Molnar

Zlato priznanje

Tadej Ornik

Tekmovanje iz zgodovine

Bronasto priznanje

9. razred: Tadeja Kuri

Tekmovanje Kresnička iz naravoslovja

Bronasto priznanje

1. razred: Nika Fekonja, Jan Kolarič, Žan Kolednik, Mark Kocbek Nel, Sara Stergar

2. razred: Gal Plohl, Nick Kocuvan, Tijan Lovrec

3. razred: Katrin Borko

4. razred: Sergeja Firbas, Rok Domajnko, Matija Omulec

5. razred: -

6. razred: Teja Borovnik, Tamara Borko, Rene Zorman

7. razred: Alen Ploj

POŠ Vitomarci:

1. razred: Tanaja Berlak,

2. razred: -

3. razred: Gašper Hanžel, Lana Lovrenčič

4. razred: Nejc Vršič, Filip Gomzi

5. razred: Tine Pečar,

6. razred: Tristan Berlak, Sanja Ilešič

Tekmovanje za Preglovo priznanje iz kemije

Bronasto priznanje

8. razred: Blažka Krepša

Tekmovanje Vesela šola

Bronasto priznanje

4. razred: Ivana Vršič, Miha Černel, Sergeja Firbas, Matija Omulec, Maruša Hercog, Brina Lovrec, Lan Prosič Vrbnjak, Rok Domajnko,

5. razred: Aleksander Breznik, Lara Lovrec

6. razred: Tamara Borko, Pia Peklar, Jan Maksim Kocuvan, Tadej Šimek, Aljaž Žižek, Vanesa Borko

9. razred: Tadeja Kuri, Matija Ploj

POŠ Vitomarci:

4. razred: Nejc Vršič, Filip Gomzi

6. razred: Tristan Berlak, Sanja Ilešič, Larisa Čuček, Filip Kuri, Mojca Šilak, Nika Meglič

Tekmovanje 6. festival računalništva "Multimedijski ekoplakati"**Srebrno priznanje**

9. razred: Tadej Koša, David Hrga, Luka Gomzi

Športna tekmovanja

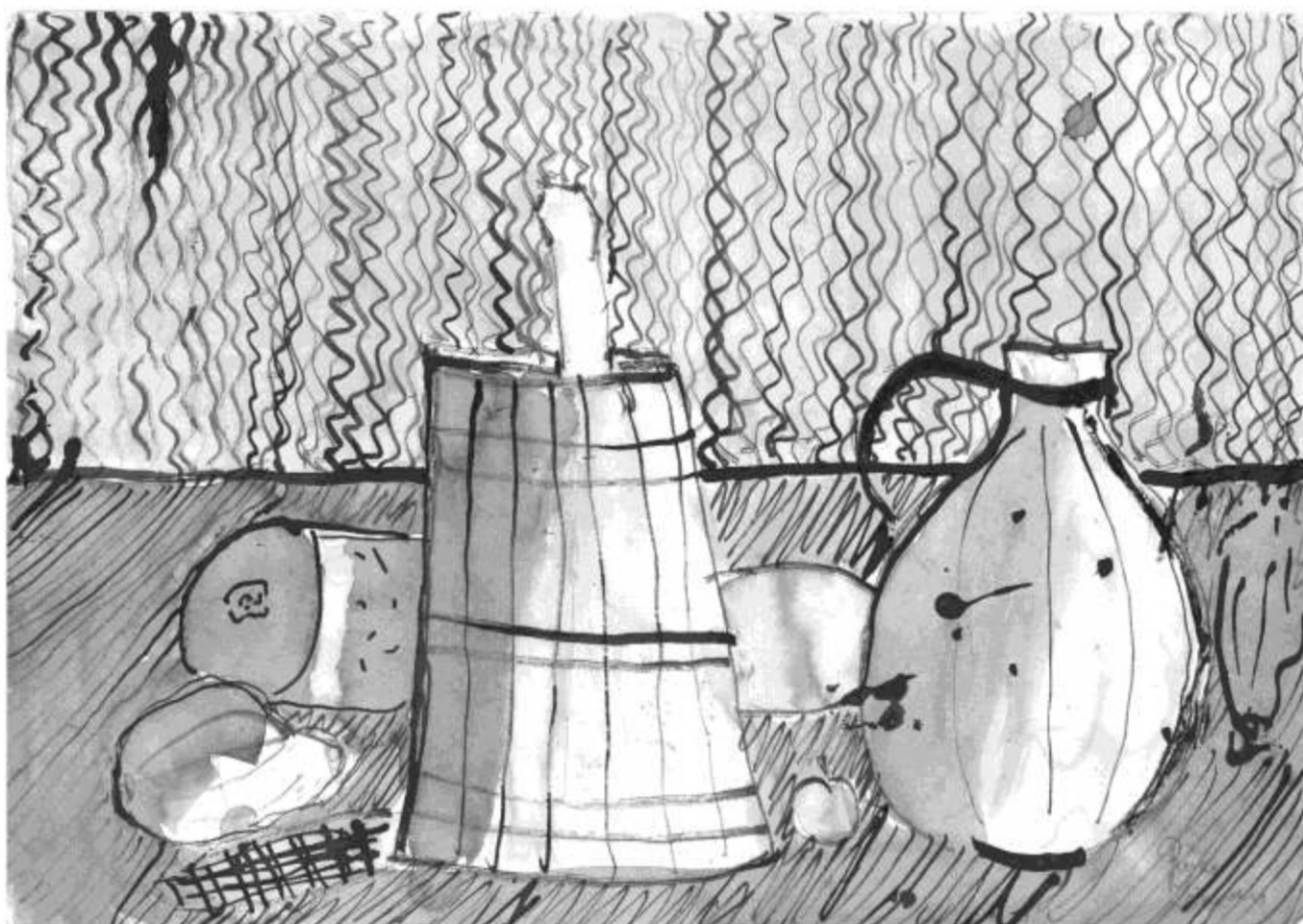
Ime	Uvrstitev	Panoga	Nivo tekmovanja
St. dečki	2. mesto	odbojka	medobčinsko
St. dečki	5. mesto	košarka	medobčinsko
MI. dečki	4. mesto	mali nogomet	medobčinsko

Zlati bralci (za 9 let bralne značke)

Benjamin Borko, Blaž Čeh, Tadej Ornik, Breda Toš, Nuša Čeh, Tadeja Kuri, Katja Zamuda, Nataša Molnar, Lucija Borko

Zlati cekin (za odlične učne dosežke v OŠ)

Nataša Molnar, Nuša Čeh, Blaž Čeh

Tihožitje, Rene Zorman, 6. b

Naši učenci ob koncu šolskega leta

1. a

1. b, 2. b

2. a

3. a

3. b

4. a

4. b

5. a

5. b

6. a

6. b

7. a

8. a

9. a

Devetošolci na pragu

Monika Anžel

Horoskop: STRELEC

Srednja šola: SREDNJA ŠOLA ZA OBLIKOVANJE MARIBOR

Želje za prihodnost: SE UKVARJATI Z MODO IN KOZMETIKO

Anja Babič

Horoskop: RAK

Srednja šola: GIMNAZIJA IN SREDNJA KEMIJSKA ŠOLA RUŠE

Želje za prihodnost: USPEŠNO KONČATI SREDNJO ŠOLO IN SE ZAPOSLOTI

Benjamin Borko

Horoskop: OVEN

Srednja šola: SREDNJA STROJNA ŠOLA MARIBOR

Želje za prihodnost: USPEŠNO KONČATI SREDNJO ŠOLO

Lucija Borko

Horoskop: TEHTNICA

Srednja šola: BIOTEHNIŠKA ŠOLA MARIBOR

Želje za prihodnost: USPEŠNO KONČATI SREDNJO ŠOLO, IMETI DRUŽINO IN POTOVATI PO ŠPANIJU

Blaž Čeh

Horoskop: VODNAR

Srednja šola: GIMNAZIJA PTUJ

Želje za prihodnost: IMETI MANJ OBOŽEVALK

Nuša Čeh

Horoskop: VODNAR

Srednja šola: GIMNAZIJA PTUJ

Želje za prihodnost: USPEŠNO KONČATI ŠOLO IN DOLGO ŽIVETI

Urška Firbas

Horoskop: DVOJČKA

Srednja šola: BIOTEHNIŠKA ŠOLA MARIBOR

Želje za prihodnost: POTOVATI PO SVETU IN BITI SREČNA

Luka Gomzi

Horoskop: VODNAR

Srednja šola: ELEKTRO RAČUNALNIŠKA ŠOLA PTUJ

Želje za prihodnost: BITI USPEŠEN IN DELATI V TUJINI

Klemen Horvat

Horoskop: ŠKORPIJON

Srednja šola: STROJNA ŠOLA PTUJ

Želje za prihodnost: DOBITI SLUŽBO

David Hrga

Horoskop: DVOJČKA

Srednja šola: STROJNA ŠOLA PTUJ

Želje za prihodnost: /

Matic Ilešič

Horoskop: VODNAR

Srednja šola: STROJNA ŠOLA PTUJ

Želje za prihodnost: POSTATI KMET

Tadej Koša

Horoskop: OVEN

Srednja šola:

Želje za prihodnost: DOBITI DOBRO SLUŽBO

Tadeja Kuri

Horoskop: RAK

Srednja šola: 3. GIMNAZIJA MARIBOR

Želje za prihodnost: DOBITI SLUŽBO IN ŽIVETI SREČNO

Nataša Molnar

Horoskop: VODNAR

Srednja šola: IZOBRAŽEVALNI CENTER PIRAMIDA MARIBOR

Želje za prihodnost: KONČATI SREDNJO ŠOLO IN BITI SREČNA V ŽIVLJENJU

Klemen Nedelko

Horoskop: LEV

Srednja šola: ELEKTRO RAČUNALNIŠKA ŠOLA PTUJ

Želje za prihodnost: DOBITI SLUŽBO IN SI USTVARITI DRUŽINO

Tadej Ornik

Horoskop: DVOJČKA

Srednja šola: SREDNJA ZDRAVSTVENA IN KOZMETIČNA ŠOLA MARIBOR

Želje za prihodnost: DOBITI SLUŽBO, SE POROČITI IN POTOVATI PO SVETU

Bine Pečnik

Horoskop: LEV

Srednja šola: SREDNJA GRADBENA ŠOLA MARIBOR

Želje za prihodnost: /

Matija Ploj

Horoskop: STRELEC

Srednja šola: SREDNJA ELEKTRO RAČUNALNIŠKA ŠOLA MARIBOR

Želje za prihodnost: VELIKO POTOVATI PO SVETU

Gregor Polc

Horoskop: OVEN

Srednja šola: TEHNIČNA ŠOLA MARIBOR

Želje za prihodnost: BITI SREČEN, USPEŠEN IN SE DRUŽITI Z PRIJATELJI

Leon Šilak

Horoskop: KOZOROG

Srednja šola: STROJNA ŠOLA PTUJ

Želje za prihodnost: DOBITI SLUŽBO

Breda Toš

Horoskop: DVOJČKA

Srednja šola: BIOTEHNIŠKA ŠOLA MARIBOR

Želje za prihodnost: BITI SREČNA V ŽIVLJENJU

Kristjan Veberič

Horoskop: STRELEC

Srednja šola: STROJNA ŠOLA MARIBOR

Želje za prihodnost: PRIDOBITI ČIM VIŠJO STOPNJO IZOBRAZBE IN SLUŽBO

Žiga Weingerl

Horoskop: LEV

Srednja šola: LESARSKA ŠOLA MARIBOR

Želje za prihodnost: KONČATI SREDNJO ŠOLO IN DELATI V TUJINI

Katja Zamuda

Horoskop: DVOJČKA

Srednja šola: BIOTEHNIŠKA ŠOLA MARIBOR

Želje za prihodnost: KONČATI SREDNJO ŠOLO IN DOBITI SLUŽBO

Tilen Žmavc

Horoskop: ŠKORPIJON

Srednja šola: BIOTEHNIŠKA ŠOLA MARIBOR

Želje za prihodnost: USPETI V ŽIVLJENJU

Kaj moraš med počitnicami storiti?

*Šolske stvari in skrbi moraš v predal zakleniti,
da ti ne morejo počitnic greniti,
a tudi ne pobegniti.*

*Nato moraš počitnicam natančno dneve prešteti
in vsak dan moraš nekaj hoteti, želeti, početi.*